

ตัวแปรบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

ศนทยา เขมวิรัตน์

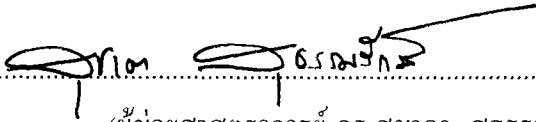
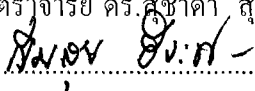
เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการอุดมศึกษา

พฤษภาคม 2542

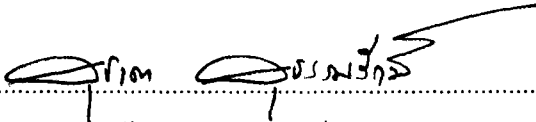
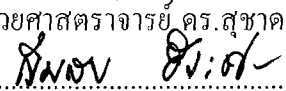
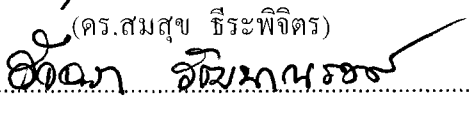
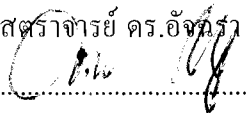
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกการอุดมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

 ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา สุธรรมรักษ์)
 กรรมการ
(ดร.สมสุข ชีระพิจิตร)

คณะกรรมการสอบ

 ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา สุธรรมรักษ์)
 กรรมการ
(ดร.สมสุข ชีระพิจิตร)
 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัทธนา วัฒนานรงค์)
 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ดร.อรรณพ โพธิสุข)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการอุดมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

 คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)
วันที่ 14 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2542

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก “ทุนงบประมาณแผ่นดิน ประจำปีงบประมาณ 2542” ระดับมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ซึ่งได้จัดสรรทุน เพื่อสนับสนุนนิตินในการทำวิจัยผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี ด้วยผู้วิจัยได้รับความกรุณาเป็นอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา สุธรรมรักษ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และ ดร.สมสุข ชีระพิจิตร กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ได้ช่วยชี้แนะแนวทางในการทำปริญญานิพนธ์ ให้ความเมตตาช่วยเหลือในการแก้ปัญหา ที่เกิดขึ้นระหว่างทำปริญญานิพนธ์ และให้กำลังใจด้วยความเอาใจใส่ อย่างดียิ่งตลอดมา ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความกรุณาของท่าน ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญญา วัฒนารงค์ และ ดร.อรรณพ โพธิสุข กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้กรุณารับเป็นกรรมการ และให้คำแนะนำ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะ เป็นอย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ อังคนา สายยศ รองศาสตราจารย์ วัญญา วิชาลาภรณ์ รองศาสตราจารย์ ชุศรี วงศ์รัตน์ ดร.บุญชู ชลรัฐเสถียร และอาจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์ ที่กรุณารับเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามและให้คำแนะนำในการสร้างแบบสอบถาม ทำให้การวิจัยครั้งนี้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย

ขอขอบพระคุณ อาจารย์บรรจง อภิตติกุล ผู้อำนวยการวิทยาเขตพัฒนศึกษาการพระนคร อาจารย์วิรัช ภูหาวันต์ หัวหน้าแผนกทะเบียน วิทยาเขตพัฒนศึกษาการพระนคร และขอขอบคุณนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 วิทยาเขตพัฒนศึกษาการพระนคร ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณคณะอาจารย์ประจำแผนกวิชาการอุดมศึกษา และขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ วิชาเอกการอุดมศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณบัญชา นิมประเสริฐ ประธานรุ่น ที่ให้กำลังใจและความช่วยเหลือมาโดยตลอด

ในท้ายสุดขอขอบพระคุณบิดา มารดา พี่ ๆ น้อง ๆ เพื่อนร่วมงาน ที่ให้กำลังใจและให้การสนับสนุนแก่ผู้วิจัยตลอดมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์ดวงใจ เขมวิรัตน์ ที่เป็นกำลังใจสำคัญ ให้ประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

สนทยา เขมวิรัตน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
สมมติฐานในการวิจัย	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	7
ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	8
ตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา	10
พื้นความรู้เดิมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	10
อาชีพของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	11
สถานภาพสมรสของบิดามารดากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	12
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	13
ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน	14
นิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	15
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	17
ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	19
การจัดการศึกษาของวิทยาเขตพัฒนวิชาการพระนคร	20
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ	22
3 วิธีดำเนินการวิจัย	25
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	25
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	26

การเก็บรวบรวมข้อมูล	30
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	31
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	75
ความมุ่งหมายของการวิจัย	75
วิธีดำเนินการวิจัย	75
การวิเคราะห์ข้อมูล	76
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	76
อภิปรายผล	80
ข้อเสนอแนะ	86
บรรณานุกรม	87
ภาคผนวก	94
ประวัติของผู้วิจัย	106

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	เกณฑ์การประเมินผลการศึกษา จำแนกตามจำนวนหน่วยกิตสะสม	23
2	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชา	26
3	จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลจำแนกตามตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา.....	35
4	ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม ทางการเรียน.....	37
5	ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม ทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา	38
6	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และ ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา	40
7	ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชา บริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา	41
8	สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทาง ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชา บริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา	42
9	ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม ทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี	43
10	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และ ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี	45
11	ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา การบัญชี	46

12	สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา การบัญชี	47
13	ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม ทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด	48
14	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และ ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด	50
15	ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา การตลาด.....	51
16	สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทาง ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา การตลาด.....	52
17	ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม ทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	53
18	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และ ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ.....	55
19	ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	56
20	สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	57

21 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม ทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา	58
22 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และ ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา	60
23 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา การโฆษณา	61
24 สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา การโฆษณา	62
25 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม ทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน	63
26 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และ ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน	65
27 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน .	66
28 สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน...	67
29 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม ทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ	68
30 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และ ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ.....	70

31 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา การเลขานุการ	71
32 สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา การเลขานุการ	72
33 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม ทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรม	73
34 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปร ด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรม	74

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กระแสโลกาภิวัตน์ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมโลก ทั้งด้านประชากร สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการเมือง (พูนศักดิ์ จันทรัสรินทร์. 2541 : 6) ดังนั้นเพื่อให้ประเทศมีศักยภาพในการแข่งขัน สามารถยืนหยัดอยู่ได้อย่างมั่นคงและมีศักดิ์ศรีในสังคมโลกบนพื้นฐานแห่งความเป็นไทย แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540 - 2544) จึงได้เน้นให้คนเป็นศูนย์กลางหรือจุดมุ่งหมายหลักของการพัฒนา โดยมุ่งให้คนทุกคนมีการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศทุก ๆ ด้านอย่างเต็มที่ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2540)

การศึกษา นับเป็นปัจจัยที่ 5 ของชีวิต นอกเหนือจากความจำเป็นด้านที่อยู่อาศัย อาหาร เครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรค เป็นปัจจัยที่จะช่วยแก้ปัญหาทุก ๆ ด้านของชีวิต และเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของชีวิต (พนม พงษ์ไพบูลย์. 2541 : 11) ด้วยเหตุที่การศึกษากลายเป็นกระบวนการที่มุ่งพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพ มีความสามารถเต็มตามศักยภาพ มีพัฒนาการที่สมดุล ทั้งปัญญา จิตใจ ร่างกาย และสังคม เพื่อเสริมสร้างการพัฒนา และความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หน่วยงานทางการศึกษา ได้แก่ ทบวงมหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการ สถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ อาทิ กระทรวงการคลัง สำนักงานประมาณ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน จึงได้อาศัยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) เป็นแนวทางในการดำเนินงานจัดการศึกษา โดยให้การสนับสนุนด้านงบประมาณและกำลังคนตามภาระหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงาน เพื่อการพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพ มีความสามารถเต็มตามศักยภาพต่อไป (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2540 : 5)

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เป็นสถาบันอุดมศึกษาสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ มีภาระหน้าที่จัดการศึกษาทั้งด้านการสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคมและการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ดำเนินการสอนตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรี ในคณะและวิทยาเขตซึ่งกระจายอยู่ทั่วประเทศ รวมสถานศึกษาในสังกัด 40 วิทยาเขต และคณะที่เปิดสอนระดับปริญญาตรีโดยตรง 15 คณะ โดยมีจุดมุ่งหมายจัดการศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนให้มีคุณสมบัติพร้อมที่จะประยุกต์และพัฒนาเทคโนโลยี ในการ

พัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ ดังคำขวัญที่ว่า “ราชมณฑลสร้างคนสู่งาน เชี่ยวชาญเทคโนโลยี” (วินิจ โชติสว่าง. 2541 : 18) การกำหนดเป้าหมายการรับนักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมณฑล ได้กำหนดโดยการพิจารณาให้สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ และความต้องการทางสังคมในการศึกษาต่อของนักศึกษา ตลอดจนสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจของท้องถิ่น ดังนั้นในแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) จึงมุ่งเพิ่มปริมาณการรับนักศึกษา สายวิชาช่างอุตสาหกรรม สายวิชาวิศวกรรมศาสตร์ สายวิชาบริหารธุรกิจและสายวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สายวิชาบริหารธุรกิจเป็นสายวิชาหนึ่งที่สถาบันเทคโนโลยีราชมณฑลให้ความสำคัญ โดยได้กำหนดนโยบายในการเพิ่มปริมาณการรับนักศึกษา โดยมีการกำหนดจำนวนนักศึกษาสายวิชาบริหารธุรกิจ จำแนกตามระดับการศึกษาดังนี้ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 15,670 คน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 47,200 คน และระดับปริญญาตรี จำนวน 22,505 คน (สถาบันเทคโนโลยีราชมณฑล. 2540 : 46 - 47)

วิทยาเขตในสังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมณฑล ที่รับผิดชอบจัดการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจโดยตรง มี 5 วิทยาเขต ได้แก่ วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ วิทยาเขตพนิชการพระนคร และวิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสுகีร์ โดยมีสถิติผู้สมัครเข้าศึกษาดังนี้ ปีการศึกษา 2540 มีผู้สมัครสอบทุกวิทยาเขตรวมกันเป็นจำนวน 6,104 คน เป็นผู้สมัครที่วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ จำนวน 1,133 คน วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ จำนวน 857 คน วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ จำนวน 702 คน วิทยาเขตพนิชการพระนคร จำนวน 2,213 คน และวิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสுகีร์ จำนวน 1,199 คน และในปีการศึกษา 2541 มีผู้สมัครสอบทุกวิทยาเขต รวมกันเป็นจำนวน 6,361 คน เป็นผู้สมัครสอบเข้าที่วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ จำนวน 1,151 คน วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ จำนวน 1,120 คน วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ จำนวน 667 คน วิทยาเขตพนิชการพระนคร จำนวน 2,150 คน และวิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสูกีร์ จำนวน 1,273 คน (สถาบันเทคโนโลยีราชมณฑล. 2541 : 11) จากสถิติดังกล่าวพบว่า วิทยาเขตพนิชการพระนครเป็นวิทยาเขตที่มีผู้สมัครเข้าศึกษาต่อเป็นจำนวนมากที่สุด

ในการพิจารณารับนักศึกษาเข้าศึกษาต่อ นั้น แต่ละวิทยาเขตจะจัดสอบวัดความรู้ ความสามารถในการแต่ละสาขาวิชา และคัดเลือกนักศึกษาที่มีความสามารถสูงเข้าศึกษาต่อ สำหรับวิทยาเขตพนิชการพระนคร ในปีการศึกษา 2540 รับนักศึกษาไว้จำนวน 948 คน จากผู้สมัคร 2,213 คน คิดเป็นจำนวนนักศึกษาที่รับไว้ 42.84% ของผู้สมัคร และปีการศึกษา 2541 รับนักศึกษาไว้จำนวน 809 คน จากผู้สมัคร 2,150 คน คิดเป็นจำนวนนักศึกษาที่รับไว้ 37.63% ของผู้สมัคร (สถาบันเทคโนโลยีราชมณฑล. 2541 : 18) จากจำนวนผู้สมัครและรับไว้ดังกล่าว วิทยาเขตพนิชการพระนคร

มีโอกาสในการคัดเลือกนักศึกษาที่มีคุณภาพได้มาก ดังนั้น นักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกทั้งหมด ควรที่จะต้องมีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะศึกษาจนสำเร็จการศึกษาในเวลาหลักสูตรกำหนดไว้ได้ แต่จากสถิติจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาเขตพัฒนการพระนคร ในปีการศึกษา 2540 มี นักศึกษาพ้นสภาพ จำนวน 55 คน งดลงทะเบียนบางรายวิชาเนื่องจากผลการเรียนไม่ถึงเกณฑ์ จำนวน 68 คน ลาออก จำนวน 8 คน และโดยเฉพาะในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 มีนักศึกษา พ้นสภาพ จำนวน 32 คน งดลงทะเบียนบางรายวิชา จำนวน 40 คน ลาออก จำนวน 10 คน (วิทยาเขต พัฒนการพระนคร. 2541 : 2) จากสถิติดังกล่าวข้างต้นพบว่า ในแต่ละปีการศึกษามีนักศึกษาที่ไม่ สามารถสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาเป็นจำนวนมาก ทำให้เป็นปัญหาของวิทยาเขตพัฒนการ พระนคร รวมทั้งเป็นปัญหาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และส่งผลต่อประเทศชาติที่ต้องสูญเสีย งบประมาณทางการศึกษาในแต่ละปีเป็นจำนวนมาก นับเป็นการสูญเสียทางการศึกษาที่ทุกฝ่าย ที่เกี่ยวข้องต้องพิจารณาหาแนวทางในการแก้ไข

จากข้อมูลและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาวานอกเหนือจากความสามารถ ทางสติปัญญาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแล้ว ยังมีตัวแปรใดบ้างที่มีความ สัมพันธ์เชิงพยากรณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพัฒนการพระนคร เพื่อใช้เป็นแนวทาง ในการพัฒนาจัดการเรียนการสอนในสายวิชาบริหารธุรกิจให้มีประสิทธิภาพ ในอันที่จะลดปัญหา การสูญเสียทางการศึกษา จากการที่นักศึกษาต้องพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาก่อนที่จะสำเร็จการ ศึกษา หรือต้องสำเร็จการศึกษาล่าช้า และเพื่อเป็นการพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพ มีความ สามารถเต็มตามศักยภาพ และนำความรู้ไปประกอบอาชีพทางด้านบริหารธุรกิจอย่างประสบความสำเร็จต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้าน ภูมิหลังของนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขต พัฒนการพระนคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบว่า มีตัวแปรใดบ้างที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องได้พิจารณาใช้เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนา ปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเป็นแนวทางให้นักศึกษาได้ปรับปรุงตนเองด้านการเรียน อันจะส่งผลให้นักศึกษามีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จทางการศึกษาตามกำหนดเวลามากขึ้น ช่วยลดปัญหาการสูญเปล่าทางการศึกษาได้ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 885 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

2.1.1 ตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา

2.1.1.1 พื้นความรู้เดิม แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

2.1.1.1.1 คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.50 ลงมา

2.1.1.1.2 คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.51 - 3.00

2.1.1.1.3 คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.01 ขึ้นไป

2.1.1.2 อาชีพของผู้ปกครอง แบ่งเป็น 7 กลุ่ม คือ

2.1.1.2.1 รับราชการ

2.1.1.2.2 พนักงานรัฐวิสาหกิจ

2.1.1.2.3 พนักงานสถาบันการเงิน

2.1.1.2.4 พนักงานบริษัท

2.1.1.2.5 ประกอบธุรกิจส่วนตัว

2.1.1.2.6 เกษตรกร

2.1.1.2.7 อื่น ๆ

2.1.1.3 สถานภาพสมรสของบิดามารดา แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ

2.1.1.3.1 อยู่ร่วมกัน

2.1.1.3.2 หย่าร้างกัน

2.1.1.3.3 บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม

2.1.1.4 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ

2.1.1.4.1 มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท

2.1.1.4.2 มีรายได้ต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท

2.1.1.4.3 มีรายได้ต่อเดือน 20,001 บาทขึ้นไป

2.1.2 ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน

2.1.2.1 นิสัยในการเรียน

2.1.2.2 พฤติกรรมการสอนของอาจารย์

2.1.2.3 ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ปัจจัยที่ส่งเสริมหรือเป็นอุปสรรคต่อความสามารถในการเรียนของนักศึกษา ในการวิจัยนี้ หมายถึง ปัจจัยที่ส่งเสริม หรือเป็นอุปสรรคต่อความสามารถในการเรียนของนักศึกษาสายวิชาบริหารธุรกิจ ใน 2 ด้าน คือ

1.1 ตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา หมายถึง ลักษณะเฉพาะของนักศึกษา สถานภาพ และสิ่งเร้าโดยทั่วไปของนักศึกษา ประกอบด้วย

1.1.1 พื้นความรู้เดิม หมายถึง ผลการเรียนของนักศึกษาในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ สายวิชาบริหารธุรกิจ โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยสะสมทุกรายวิชา

1.1.2 อาชีพของผู้ปกครอง หมายถึง อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ซึ่งเป็นบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนของนักศึกษามากที่สุด

1.1.3 สถานภาพสมรสของบิดามารดา หมายถึง ลักษณะการครองชีวิตสมรสของบิดามารดา

1.1.4 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง ฐานะฐานะของผู้ปกครองนักศึกษา ในการศึกษาครั้งนี้พิจารณาจากรายได้ต่อเดือนโดยประมาณของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

1.2 ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน หมายถึง สภาพหรือบรรยากาศ วิธีปฏิบัติ แนวความคิด ความรู้สึก ที่นักศึกษาจะต้องประสบหรือปฏิบัติทางการเรียน ในการวิจัยนี้

หมายถึง สภาพหรือบรรยากาศ วิธีปฏิบัติ แนวความคิด ความรู้สึก ที่นักศึกษาสาขาวิชบริหารธุรกิจ จะต้องประสบหรือปฏิบัติทางการเรียน ประกอบด้วย

1.2.1 นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักศึกษากระทำเป็นประจำ เกี่ยวกับการเรียน โดยวัดจากคะแนนในแบบสอบถามเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน ด้านการแบ่งเวลาเรียน การทำการบ้าน การทบทวนบทเรียน ความตั้งใจในการเรียน การวางแผนในการเรียน และการเตรียมตัวสอบ

1.2.2 พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ หมายถึง วิธีการและการกระทำที่อาจารย์ แสดงออก พัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษา โดยวัดจากคะแนนแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอน ของอาจารย์ในด้านการวางแผนและเตรียมการสอน การดำเนินการสอน การใช้สื่อและอุปกรณ์ การสอน การวัดและประเมินผลการเรียน บุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และนักศึกษา

1.2.3 ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน หมายถึง ลักษณะปฏิสัมพันธ์ในสังคมของกลุ่ม เพื่อน โดยวัดจากคะแนนแบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนในด้านการคบเพื่อน การใช้เวลาว่าง กิจกรรมสังคม การปรับตัว และความประทับใจในกลุ่มเพื่อน

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้หรือความสามารถของบุคคล อันได้มาจากการเรียนรู้ และความสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาและศึกษาต่อไปได้ ซึ่งสามารถวัดได้ด้วยเครื่องมือทางจิตวิทยาหรือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทั่วไป ในการวิจัยนี้ หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมทุกรายวิชาของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชบริหารธุรกิจ ระดับชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษาจนถึงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541

สมมติฐานในการวิจัย

มีตัวแปรอย่างน้อย 1 ตัวแปร ที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยี ราชมนกล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ผู้วิจัยได้นำเสนอตามสาระ ดังนี้

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ตัวแปรด้านภูมิหลังของ นักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน
3. การจัดการศึกษาของวิทยาเขตพณิชยการพระนคร
4. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การศึกษานับว่าเป็นปัจจัยที่ 5 ของชีวิต ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยแก้ปัญหาในการ ดำรงชีวิตของบุคคลทุก ๆ ด้าน ดังนั้นในการจัดการศึกษาจึงต้องมุ่งเน้นคุณภาพเพื่อให้คนมีชีวิต อย่างเป็นสุข การจัดการศึกษาจะบรรลุเป้าประสงค์หรือไม่นั้น มีเกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการตัดสิน คุณภาพของการจัดการศึกษา คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (กรมวิชาการ. 2536 : 78) ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็น การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝน อบรมหรือจากการสอน และสามารถตรวจวัดได้ (ไพศาล หวังพานิช. 2526 : 89) สอดคล้องกับศศิธร ศรีวิเชียร (2539 : 31) ที่กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถหรือความสำเร็จของบุคคล อันเป็นผลที่เกิดจากการเรียน การสอน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งสามารถวัดได้ นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการอีกหลายคนที่ได้ให้คำนิยามไว้ในแนวทางเดียวกันดังเช่น กู๊ด (ประยุทธ์ วัชรประดิษฐ์. 2514 : 12 ; อ้างอิงมาจาก Good. 1977 : 7) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้ผลจากการทดสอบของ ครูผู้สอน ส่วนอภิญา เจิมประไพ (2538 : 21) อธิบายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถแสดงออกซึ่งความสำเร็จของบุคคลในการเข้าถึงความรู้ใด ๆ ซึ่งสามารถวัดด้วยแบบ ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทั่วไป นอกจากนั้นยังมีนักวิชาการบางคนก็ได้ให้คำนิยามไว้ในลักษณะที่ละเอียด แยกย่อยออกไป เช่น สุภวรรณ พันธุ์จันทร์ (2534 : 14) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง

ความสามารถในการที่จะพยายามเข้าถึงความรู้ ซึ่งเกิดจากการทำงานที่ประสานกันและต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก ทั้งองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญาและองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา แสดงออกในรูปของความสำเร็จซึ่งสามารถสังเกตและวัดได้ด้วยเครื่องมือทางจิตวิทยาหรือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทั่วไป รวมทั้ง ยังมีผู้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในแง่ของการนำไปใช้ ดังที่ มิลแมน และกรีน (กรมวิชาการ, 2536 : 21 ; อ้างอิงมาจาก Millman & Greene, 1989) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ปริมาณและลักษณะของความรู้ในสาขาวิชาที่บุคคลได้รับ ลักษณะการจัดองค์ประกอบและโครงสร้างของความรู้ และการใช้ประโยชน์โครงสร้างของความรู้ ในการแก้ปัญหา ในการคิดเชิงสร้างสรรค์ ในการประเมินความน่าเชื่อถือของข้ออ้าง และในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

จากคำจำกัดความที่ได้ศึกษามาทั้งหมด สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้หรือความสามารถของบุคคล อันได้มาจากการเรียนรู้และความสามารถนำไปใช้แก้ปัญหา และศึกษาต่อไปได้ ซึ่งสามารถวัดได้ด้วยเครื่องมือทางจิตวิทยาหรือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทั่วไป

ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นเรื่องที่ได้ให้ความสนใจอย่างมากในวงการศึกษามาก จึงได้มีการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุความสำเร็จและมีประสิทธิภาพ เพราะ ประสิทธิภาพทางการศึกษานั้น สามารถวัดได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแต่ละคนจะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับตัวแปรหลายชนิด ดังที่ อนาสตาซี (Anastasi, 1967 : 41 - 42) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับ 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา (Intellectual Factors) และองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา (Non-intellectual Factors) ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ส่วนบลูม (Bloom, 1976 : 167 - 176) ได้ขยายแนวความคิดนี้ออกไปโดยแยกย่อยองค์ประกอบด้านที่ไม่ใช่สติปัญญาเป็น 3 ตัวแปร ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านความรู้ความคิด (Cognitive Entry Behavior) หมายถึง ความสามารถทั้งหลายของผู้เรียนซึ่งประกอบด้วย ความถนัดและพื้นความรู้เดิมของผู้เรียน
2. คุณลักษณะทางด้านจิตใจ (Affective Entry Characteristics) หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ได้แก่ ความสนใจและทัศนคติที่มีต่อเนื้อหาวิชาที่เรียนและลักษณะบุคลิกภาพ

3. คุณภาพการสอน (Quality of Instruction) หมายถึง ประสิทธิภาพที่ผู้เรียนจะได้รับผลสำเร็จในการเรียนรู้ ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากครู การแก้ไขข้อบกพร่อง และการรู้ผลสะท้อนกลับของการกระทำของตนเองว่าถูกต้องหรือไม่

แนวความคิดของบลูมข้างต้น มีลักษณะสอดคล้องกับ ฮาร์วิกเฮิร์สทและนิวกาเทน (Harvighurst and Neugarten, 1967 : 159) ซึ่งกล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ประการ แต่เมื่อพิจารณาโดยสรุป ประกอบด้วยองค์ประกอบด้านนักเรียน ซึ่งแยกเป็นความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด และความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง องค์ประกอบด้านครอบครัว คือ ชีวิตและการอบรมในครอบครัว และองค์ประกอบด้านการสอน คือ ประสิทธิภาพของโรงเรียน ซึ่งการสรุปองค์ประกอบลักษณะนี้สอดคล้องกับ อารุง จันทวานิช (2520 : 11) ที่กล่าวว่า ภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมกับคุณภาพการจัดการศึกษามีความสัมพันธ์โดยตรงต่อตัวนักเรียน เมื่อรวมกับคุณลักษณะของนักเรียนและความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิดแล้ว สิ่งเหล่านี้จะเป็นองค์กำหนดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนทั้งสิ้น

นอกจากนี้ ยังมีนักการศึกษาที่สรุปองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในลักษณะที่แยกย่อยออกไปหลาย ๆ ด้าน ได้แก่ เพรสคอตท์ (Prescott, 1961 : 14 - 44) ได้สรุปองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไว้ 6 ด้าน ดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพ ข้อบกพร่องและลักษณะท่าทางของร่างกาย
2. องค์ประกอบทางความรัก ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดามารดา และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว
3. องค์ประกอบทางด้านวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ความเป็นอยู่ของสมาชิกในครอบครัว การอบรมและฐานะทางบ้าน
4. องค์ประกอบทางด้านความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ได้แก่ ความสัมพันธ์กับเพื่อนวัยเดียวกัน
5. องค์ประกอบทางการพัฒนาแห่งตน ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ
6. องค์ประกอบทางการปรับตัว ได้แก่ ปัญหาการปรับตัว การแสดงอารมณ์

เพรสคอตท์ มีความเห็นว่าทุก ๆ องค์ประกอบมีความสำคัญเท่ากัน แตกต่างจากความคิดเห็นของ เคลาส์ไมเออร์ (Klausmeir, 1961 : 28 - 29) ซึ่งอธิบายว่า องค์ประกอบที่มีความสำคัญที่สุด คือ คุณลักษณะของผู้เรียน และยังได้แบ่งองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้

1. ด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความพร้อมทางด้านสมอง สติปัญญา ร่างกาย
 2. ด้านคุณลักษณะทางจิตใจ ได้แก่ ความสนใจ แรงจูงใจ เจตคติและค่านิยม ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง
 3. ด้านคุณลักษณะของผู้สอน ได้แก่ สติปัญญา ความรู้ในวิชาที่สอน การพัฒนาความรู้
 4. ด้านพฤติกรรมระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการดำเนินการสอน คือ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้ วิธีการที่ครูนำมาสอน
 5. ด้านคุณลักษณะของพฤติกรรมเฉพาะตัว ได้แก่ การตอบสนองต่อเครื่องมือและอุปกรณ์
 6. ด้านแรงผลักดันภายนอก ได้แก่ ครอบครัว สิ่งแวดล้อมและอิทธิพลทางศิลปวัฒนธรรม
- จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยทั้งหมดนี้ อาจสรุปได้ว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สามารถจำแนกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ ตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน ซึ่งตัวแปรทั้ง 2 ด้านนี้ สามารถใช้พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้ ดังเอกสารและงานวิจัยที่แสดงถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังต่อไปนี้

ตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา

การจัดการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา หรือระดับอุดมศึกษาก็ตาม จะประสบผลสำเร็จอย่างเต็มที่หรือไม่นั้น พิจารณาได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ดังนั้น สถาบันการศึกษาจึงต้องพยายามให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะเป็นเช่นไรนั้นขึ้นอยู่กับภูมิหลังของนักศึกษาด้วย ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของนักศึกษา สถานภาพและสิ่งเร้าโดยทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ พื้นความรู้เดิม อาชีพผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

พื้นความรู้เดิมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การคัดเลือกนักศึกษาเพื่อเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรีของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐนั้น ใช้เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นเกณฑ์ตัวหนึ่งในการพิจารณาตัดสินใจ โดยมุ่งว่าเกรดเฉลี่ยสะสมที่ผ่านมาใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ดังที่ ลอง (Long, 1960 : 1100) ได้ทำการศึกษายกประกอบที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมอร์ฟอร์ดพบว่า เกรดเฉลี่ยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนชั้นมหาวิทยาลัยได้ดีที่สุด ซึ่งผลที่ได้สอดคล้องกับอีกหลาย ๆ คน

ได้แก่ กัดเซลล์และคนอื่น ๆ (สายสวาท สากรัต. 2534 : 17 ; อ้างอิงมาจาก Gudzella and others. 1976 : 75 - 81) ซึ่งศึกษาองค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา จำนวน 151 คน และเดนนิส (Dennis. 1981 : 1508A) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่ทำให้นักศึกษาอินเดียอเมริกัน ออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันหรือสำเร็จการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัย นอร์ธ ดาโกตา ได้ผล การศึกษาเช่นเดียวกัน คือ เกรดเฉลี่ยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สามารถพยากรณ์ความสำเร็จ ในการเรียนชั้นมหาวิทยาลัยได้ดี นอกจากนี้ สุมา สุทธิวาทนฤพุฒิ (2522 : 57) ได้ทำการศึกษา เพื่อค้นหาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พบว่า พื้นความรู้เดิมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษาทุกคณะวิชา ส่วนนันทนา รัตนอาภา (2526 : ง - ฉ) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการสำเร็จ การศึกษาตามกำหนดเวลา และหลังกำหนดเวลาของนิสิตครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรี มีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยสะสมใน ระดับปริญญาโทในบางภาควิชาเท่านั้น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงอาจสรุปได้ว่า พื้นความรู้เดิมมีความสัมพันธ์ ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในปัจจุบัน ดังนั้น พื้นความรู้เดิมจึงเป็นตัวแปรหนึ่งที่ควรได้รับ การพิจารณา เมื่อต้องการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

อาชีพของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อาชีพของผู้ปกครอง ได้แก่ อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ซึ่งเป็นบุคคลที่มีส่วน เกี่ยวข้องกับการเรียนของนักศึกษามากที่สุด เป็นสิ่งหนึ่งที่ใช้กำหนดฐานะทางสังคมและมีอิทธิพล ต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาที่เรียน และความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางการเรียนของนักศึกษา การออกจากสถานศึกษากลางคันของนักศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ดังผลการ ศึกษาของอรนุช ปุณยกนก (2526 : จ) ซึ่งได้วิเคราะห์องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคัน ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า อาชีพของบิดามารดาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อความ สำเร็จหรือความล้มเหลวของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา กล่าวคือ นิสิตที่มาจากครอบครัวนักธุรกิจ มีโอกาสสำเร็จการศึกษาได้มาก นอกจากนี้ อุดม เกิดพิบูลย์ (2516 : 78 - 79) ได้ศึกษาผลการเรียน ของนิสิตที่มาจากครอบครัวในกลุ่มอาชีพต่าง ๆ กัน โดยศึกษากับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่านิสิตที่มาจากครอบครัวนักธุรกิจจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่สุด ส่วนนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนต่ำที่สุดมาจากครอบครัวกสิกร ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ประยูร ศรีสังขานกุล (2529 : บทคัดย่อ) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม กับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับ

ปริญญตรี ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2529 จำนวน 535 คน พบว่า บิดาที่เฝ้าอาชีพค้าขายหรือธุรกิจ เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ เอลเดอร์ (Elder. 1965 : 81 - 91) ได้ศึกษากับนักศึกษาในกลุ่มประเทศแถบยุโรป พบว่า อาชีพของบิดามารดาเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เป็นอย่างดี และคลาร์ก (Clark. 1967 : 120) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ของบิดามารดาและภาวะเศรษฐกิจกับความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการศึกษาของบุตรชาวอเมริกันผิวดำ จำนวน 1,519 คน พบว่า อาชีพของบิดามารดา มีผลกับการศึกษาของบุตรโดยตรง

จากการศึกษา รวบรวมผลงานการวิจัยต่าง ๆ พบว่า อาชีพของผู้ปกครองส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสำเร็จหรือความล้มเหลว รวมทั้งการออกจากสถานศึกษากลางคันของนักศึกษา ทั้งในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน ดังนั้น จึงสมควรที่จะเลือกเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่ใช้พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้

สถานภาพสมรสของบิดามารดากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สถานภาพสมรสของบิดามารดา เป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่เข้ามามีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตและสภาพจิตใจของนักศึกษา เพราะหากสถานภาพสมรสของบิดามารดาไม่มั่นคงก็จะเกิดปัญหาทั้งสมาชิกในครอบครัว และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้ ดังที่ พรทิพย์ ถาวรจักร์ (2525 : 26) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในองค์ประกอบด้านบิดามารดา ด้านนิสิตและด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2524 โดยใช้สถิติชั้นปีที่ 1 จำนวน 2,650 คน ปีที่ 3 จำนวน 2,541 คน พบว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 3 ส่วนผลการวิจัยของดวงกมล มาลารัตน์ (2534 : 75) ซึ่งได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สถิติปัญญากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 5 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 221 คน พบว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศรีระพร จันทโนทก (2538 : 80) ซึ่งได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร โดยศึกษากับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2537 จำนวน 1,774 คน พบว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาเช่นเดียวกัน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรรถของ บิดามารดากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มีผลการศึกษายกมาแตกต่างกัน คือ มีทั้งที่มีความสัมพันธ์ต่อกัน และไม่มีความสัมพันธ์ต่อกัน จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่จะศึกษาว่า สถานภาพสมรรถของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับผลการศึกษาทางการเรียนของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร หรือไม่

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว คือ ระดับฐานะของผู้ปกครองของนักศึกษา ได้แก่ รายได้ต่อเดือนโดยประมาณของบิดามารดา ผู้ปกครอง ซึ่งเมื่อฐานะทางเศรษฐกิจของแต่ละครอบครัวแตกต่างกัน จะส่งผลให้ค่าใช้จ่ายในการเรียน การอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน และย่อมทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแตกต่างกันด้วย จากรายงานการสำรวจและวิจัยองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยครูเพชรบุรี (วิทยาลัยครูเพชรบุรี. 2513 : 16) พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้สูง จะมีผลการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำ เคมเพชร ฉัตรสุกกุล (2515 : 84 - 91) ได้ศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมของนักศึกษาวิทยาลัยครู ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เจริญศักดิ์ ศรีพรวิสิฐ (2515 : 80 - 81) ได้ศึกษาองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศึกษา ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ของวิทยาลัยครูในภาคใต้ พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีปัญหาในด้านเศรษฐกิจสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มอห์หมัด (Modley. 1970 : 2501) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการทำนายค่าขององค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาในวิทยาลัยปีที่ 2 จำนวน 1,185 คน จากการศึกษาพบว่า สภาพทางเศรษฐกิจ และสังคม เป็นตัวหนึ่งที่ใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ไรท์และบิน (Wright and Bean. 1974 : 277 - 283) ได้ศึกษาอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ที่มีผลต่อการเรียนของนักศึกษา จำนวน 1,631 คน พบว่า รายได้ของครอบครัวเป็นตัวทำนายคะแนนเฉลี่ยได้ดีที่สุด เช่นเดียวกับที่ พรทิพย์ ถาวรจักร์ (2525 : 26) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในองค์ประกอบด้านบิดามารดา ด้านนิสิตและด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตในปีการศึกษา 2524 ชั้นปีที่ 1 จำนวน 2,650 คน ปีที่ 3 จำนวน 2,541 คน พบว่า รายได้ของบิดา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เจริญรัตน์ (สุมัลลิกา อุดการ.

2537 : 18 ; อ้างอิงมาจาก Worthington. 1971 : 7 - 10) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ รายได้ของครอบครัว โดยแบ่งฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับกลางและระดับต่ำ พบว่า ผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับปานกลางและระดับสูง ให้การส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กในความปกครองสูงกว่าผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับต่ำ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา เพราะหากฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวดี ผู้ปกครองก็จะมีความสามารถในการส่งเสริมการเรียนรู้ให้แก่เด็กได้สูง ไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายในด้านส่วนตัวหรือด้านการเรียน รวมทั้งเวลาในการศึกษาหาความรู้ได้อย่างเต็มที่ จึงนับว่าเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่ใช้พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้

ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน

นอกจากตัวแปรด้านคุณลักษณะของนักศึกษาแล้ว ยังมีอีกตัวแปรหนึ่งที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน คือ ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน เพราะสภาพแวดล้อมทางการเรียนเป็นสภาพหรือบรรยากาศ วิธีการปฏิบัติ แนวความคิด ความรู้สึก ที่นักศึกษาจะต้องประสบหรือปฏิบัติในการเรียน อันก่อให้เกิดผลหรือขัดขวางความก้าวหน้าของการพัฒนาความรู้ ความคิดและทักษะในวิชาชีพ (นัยนา อ้างสันติกุล. 2518:17) ดังผลการศึกษาของแมดดอกซ์ (Maddox. 1963 : 9) ที่พบว่าความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนแต่ละคนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสติปัญญาและความสามารถประมาณร้อยละ 50 - 60 ประสิทธิภาพและนิสัยในการเรียนที่ดีประมาณร้อยละ 30 - 40 และขึ้นอยู่กับโอกาสและสิ่งแวดล้อม ประมาณร้อยละ 10 - 15 ดังนั้นการที่นักศึกษาจะสำเร็จการศึกษาหรือไม่ยังมีตัวแปรอื่น ๆ มาเกี่ยวข้องด้วย ดังที่ เมอห์เรนส์ (Mehrens. 1973 : 402) กล่าวว่า ผู้เรียนจะเรียนได้ดีเพียงใดไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถหรือสติปัญญาเพียงอย่างเดียว แต่อาจมีองค์ประกอบอื่นที่อาจมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ เช่น นิสัยในการเรียน ทักษะของผู้เรียนที่มีต่ออาจารย์ นอกจากนี้ในการศึกษาของทราฟเวอร์ (Travers. 1958 : 396 - 402) พบว่าสิ่งที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของผู้เรียน นอกเหนือจากสติปัญญา คือ เพื่อนสนิทและวิธีเรียน ส่วนสำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2526 : 25) ได้ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอน พบว่าตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ความรู้ก่อนเรียน ความสนใจของผู้เรียน เวลาที่ใช้ในการเรียนและคุณภาพการสอน โดยตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด คือ เวลาในการเรียนและคุณภาพการสอน

จากแนวความคิดและผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนในกลุ่มของตัวแปรดังนี้ คือ นิสัยในการเรียน พฤติกรรมการสอนของอาจารย์และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน

นิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นิสัยในการเรียน เป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีผู้สนใจศึกษาและให้ความหมายกันมากมาย เช่น โฮล์ทแมน (Holtzman, 1965 : 17) กล่าวว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมการเรียนที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับการใช้เวลาเรียนและวิธีการเรียน ส่วน เรนนและลาร์เซน (Wrenn and Larsen, 1969 : 5 - 11) กล่าวว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียน นักศึกษาประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ประกอบด้วยสมาธิในการเรียน วิธีการอ่านและการจดคำบรรยาย การวางแผนการเรียนหรือการแบ่งเวลาเรียน การทบทวนบทเรียน และเจตคติที่มีต่อการเรียน และพ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538 : 1) ให้ความเห็นว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงถึงความพึงพอใจและมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมนี้ประกอบด้วย ความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน การวางแผนการเรียนและจัดระบบการเรียน ความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดจนมีความคิดริเริ่ม

นิสัยในการเรียนดังกล่าว สามารถแสดงออกได้ 2 ลักษณะ คือ นิสัยในการเรียนที่ดี และนิสัยในการเรียนที่ไม่ดี โดยทั่วไปเชื่อกันว่า นักศึกษาที่มีนิสัยในการเรียนที่ดี จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและช่วยประหยัดเวลาในการเรียน ดังที่ สมิธ (Smith, 1970 : 2 - 35) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนสามารถประหยัดเวลาได้ 1 ใน 3 ถึง 1 ใน 4 ของเวลาที่เคยใช้ ถ้ารู้จักสร้างนิสัยในการเรียนที่ดีดังนี้คือ วางแผนในการเรียนและการทำงานให้มีประสิทธิภาพโดยการกำหนดตารางในการเรียน ตั้งสมาธิอย่างแน่วแน่ ทำงานที่มอบหมายให้เสร็จในแต่ละวัน นอกจากนี้ ชม ภูมิภาค (2516 : 33) ยังได้เสนอวิธีการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ คือ การทบทวนด้วยตนเอง (Self-Recitation) การรู้จักแบ่งเวลาเป็นตอน ๆ หลาย ๆ ตอน (Distributed Period) ฮิลเดรธ (Hildreth, 1966 : 424) ได้ศึกษาสาเหตุที่ทำให้เด็กไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน พบว่า เนื่องจากมีนิสัยทางการเรียนไม่ดี ขาดการวางแผนการทำงานที่ดี และไม่รู้จักแบ่งเวลา ในการเรียนอย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2524 : 137 - 150) ซึ่งศึกษาหาสาเหตุที่นิสิต นักศึกษาต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจาก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลและมหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2513 และ 2514 จำนวน 161 คน โดยวิธีการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเป็นรายกรณี ผลจากการวิจัยสรุปสาเหตุที่นิสิต นักศึกษา ต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันเพราะวิธีการเรียนของนิสิต

นักศึกษาเอง คือ การแบ่งเวลาไม่เหมาะสมและไม่มีความตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียน เช่นเดียวกับ ไพอูร์ย สีนลารัตน์ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2523 : 171 - 184) ที่ทำการศึกษาทัศนะของนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีต่อความสำเร็จในการเรียนรายวิชาบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบที่ทำให้นิสิตประสบความสำเร็จในการเรียนตามทัศนคติของนิสิตเองคือตัวผู้เรียน โดยผู้เรียนต้องมีความตั้งใจในการเรียน รวมทั้งมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย นอกจากนี้ แอนนิส และเคนท์ (Annis and Kent. 1978/1979 : 92 - 95) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคทางการเรียน วิธีการเรียนที่ชอบ ความคุ้นเคยในการอ่านเรื่องที่กำหนดให้ โดยศึกษากับนักศึกษาวิทยาลัย จำนวน 262 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเวลาทบทวนก่อนการสอบได้คะแนนดีกว่ากลุ่มที่ไม่มีเวลาทบทวน ผลการวิจัยสอดคล้องกับ ดวงกมล มลารัตน์ (2534 : บทคัดย่อ) ซึ่งทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนายเรืออากาศ พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนายเรืออากาศ คือ การเตรียมตัวก่อนสอบและการวางแผนในการเรียน

ศรีระพร จันทโนทก (2538 : 86) ได้ศึกษา ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ โดยศึกษากับนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 จำนวน 1,774 คน พบว่า นิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ซึ่งสอดคล้องกับ พูนทรัพย์ วงษ์พานิช (2523 : 52) ที่ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในระดับปริญญาตรี (ค.บ.) ของบุคลากรทางการศึกษาและครูประจำการในวิทยาลัยครู กรุงเทพมหานคร โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรทางการศึกษาและครูประจำการที่เรียนในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2522 จำนวน 509 คน พบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนได้ดี คือ วิธีการเรียนของนักศึกษาเหล่านั้น เช่นเดียวกับแมคคอกซ์ (Maddox. 1963 : 9) ซึ่งทำการศึกษาองค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า นิสัยทางการเรียนและวิธีการเรียนส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแต่ละคนแตกต่างกัน นอกจากนี้ บริกส์, โทซี และมอร์เลย์ (กุลวดี ตรียานนท์. 2536 : 20 ; อ้างอิงมาจาก Briggs, Tosi and Morley. 1971 : 347 - 350) ได้ศึกษาและทดลองให้เห็นว่า นิสัยทางการเรียนเป็นสิ่งที่สามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 20 คน แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งกลุ่มทดลองจะได้รับการสอนด้วยกระบวนการบางอย่าง เพื่อให้นักศึกษาเกิดความพอใจเกี่ยวกับสภาพการเรียน และสอนวิธีการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพด้วยเทคนิคของโรบินสัน (The Robinson SQ 3 R) เป็นเวลา 5 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสัยทางการเรียนถ้าได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

จากเอกสารและผลงานการวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า นิัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักศึกษากระทำเป็นประจำเกี่ยวกับการเรียนในด้าน การแบ่งเวลาในการเรียน การทำการบ้าน การทบทวนบทเรียน ความตั้งใจในการเรียน การวางแผนในการเรียน และการเตรียมตัวสอบ ซึ่งร่วมกันส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน รวมทั้งสามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ นับว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญ แม้จะมีปัจจัยอื่น ๆ อีกหลายประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนั้น จึงมีนักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาและให้ความหมายของพฤติกรรมการสอนไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528 : 112) กล่าวว่า พฤติกรรมการสอนเป็นการกระทำหรือกิจกรรมที่อาจารย์แสดงออก เพื่อมุ่งพัฒนาผู้เรียนในด้านความรู้ ทักษะและเจตคติ เป็นการกระทำที่อาจารย์แสดงออก อันมีผลต่อประสบการณ์ของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับบุญสม สุขุมาลพงษ์ (2536 : 8) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมการสอน หมายถึง การแสดงออกซึ่งกิริยาอาการ ท่าทาง ในการทำกิจกรรมของอาจารย์ที่สามารถสังเกตได้ในการสอนแต่ละครั้ง ส่วน ประกาศิต จันทโพธิ์ (2536 : 8) มองพฤติกรรมการสอนในแง่ของวิธีการ เพิ่มขึ้นมานอกเหนือจากการแสดงออก คือกล่าวว่า พฤติกรรมการสอน หมายถึง วิธีการ กิริยาอาการ การแสดงออกและกิจกรรมทุกประการที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการสอน ซึ่งเป็นกิริยาอาการที่แสดงออกให้สังเกตได้

ธีรยุทธ์ เสนีวงศ์ ณ อยุธยา (2526 : 228) ให้ความเห็นว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อคุณภาพของการศึกษา ซึ่งส่งผลให้เห็นเด่นชัดในรูปของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน กล่าวคือ พฤติกรรมที่อาจารย์แสดงออกในการสอนจะส่งเสริมหรือหยุดยั้งการเรียนรู้ของผู้เรียนมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพในการสอนของอาจารย์ ดังที่ สมสร วงษ์อยู่น้อย (2518 : 49 - 51) ได้วิเคราะห์พฤติกรรมการสอนด้านบรรยายของอาจารย์แผนกประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 9 คน โดยใช้เครื่องมือที่ปรับปรุงจากแบบสังเกตของศูนย์วิจัยและพัฒนาการสอนของ มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ผู้ประเมินเป็นนิสิต จำนวน 264 คน ที่เรียนกับอาจารย์เหล่านั้น พบว่า นิสิตที่มีผลการเรียนสูงจะประเมินพฤติกรรมการสอนของอาจารย์สูงสุด ส่วนนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำ ก็จะประเมินพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ต่ำสุด โดยสรุปว่า ตัวแปรที่ทำให้พฤติกรรมการสอนด้านการบรรยายแตกต่างกันคือ เพศ ประสบการณ์ในการสอน และสถาบันที่ประสาทปริญญาของอาจารย์ผู้สอน

ในปี 2520 จินตนา มาพวง (2520 : 59 - 60) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการสอนระดับอุดมศึกษา พบว่า การสอนในระดับอุดมศึกษาจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ ขึ้นอยู่กับตัวประกอบ 5 ตัว ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ของอาจารย์กับนิสิต คือ การให้เกียรตินิสิต เป็นกันเองนอกห้องเรียน ยินดีติดต่อกับนิสิตด้วยความจริงใจ ทำตัวดีสม่ำเสมอ เชื่อมมั่นในตนเอง ชมและวิจารณ์ผลงานของนิสิตอย่างยุติธรรม ให้ความช่วยเหลือทั้งด้านวิชาการและกิจกรรมเสริมหลักสูตร
2. วิธีสอน คือ อธิบายเนื้อหาวิชาอย่างชัดเจนถูกต้อง แบ่งเวลาให้เนื้อหาแต่ละเรื่องได้เหมาะสม และมีการนำผลจากการประเมินการสอนมาแก้ไขปรับปรุงการสอนครั้งต่อไป
3. บุคลิกภาพของอาจารย์ คือ มีการชวนขวนขวายหาความรู้ใหม่อยู่เสมอ มีความคิดสร้างสรรค์ มีความรู้กว้างขวางและทันสมัย เชื่อมมั่นในตนเอง สุขุมรอบคอบ ใช้เหตุผลตัดสินปัญหา
4. มีผลงานทางวิชาการที่เชื่อถือได้
5. การประเมินผล คือ มีการตรวจและแจ้งผลการสอบอย่างรวดเร็ว ยุติธรรม รู้เทคนิคการออกข้อสอบอย่างดี กระตือรือร้นในการสอน และแบ่งเนื้อหาแต่ละเรื่องได้อย่างเหมาะสม

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523 : 171 - 184) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาทักษะของนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีต่อความสำเร็จในการเรียนรายวิชาบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยศึกษาความต้องการและความคาดหวังของนิสิตบัณฑิตศึกษา ที่เข้ามาในปีการศึกษา 2521 พบว่าองค์ประกอบที่ทำให้นิสิต ประสบความสำเร็จในการเรียนมากที่สุดตามทักษะของนิสิต เมื่อพิจารณาโดยรวม คือ ครูผู้สอน รองลงมาคือตัวผู้เรียนเอง โดยในส่วนของครูผู้สอนนั้น ต้องมีลักษณะดังนี้คือ มีความรู้ในวิชาที่สอน ให้โอกาสนิสิตแสดงความคิดเห็น และยอมรับฟังความคิดเห็นของนิสิต เป็นกันเองกับนิสิต และมีประสบการณ์สูง ส่วนบาติستا (Batista, 1976 : 257) ได้ศึกษา พฤติกรรมของครูที่ดี พบว่า ครูที่ดีต้องมีพฤติกรรมดังนี้ คือ มีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่ทันสมัย มีความรู้ความสามารถในการเขียนบทความ และสิ่งพิมพ์ที่มีคุณภาพ มีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน มีวิธีสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน มีความรู้ในวิธีประเมินจุดมุ่งหมายของวิชาอย่างเหมาะสม มีคุณธรรมในวิชาชีพ เป็นผู้ที่ทำงานด้วยการให้บริการกับสถาบันและชุมชน ให้บริการทางวิชาการและวิชาชีพ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อเพื่อนครู นิสิต นักศึกษาและสถาบัน

จากเอกสารและงานวิจัยที่ศึกษาทั้งหมด พบว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์มีอิทธิพลต่อนักศึกษาอย่างมาก โดยช่วยสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้แก่นักศึกษา ส่งเสริมให้อยากมาเรียน สนใจต่อการเรียน ตลอดจนปลูกฝังเจตคติที่ดี แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ของอาจารย์มีความสำคัญต่อการสอน และถ้าพฤติกรรมของอาจารย์เป็นไปในทางที่ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา ก็จะเป็นผลให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีและมีประสิทธิภาพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จึงอาจสรุปได้ว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ หมายถึง วิธีการและการกระทำที่อาจารย์แสดงออก เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษา ได้แก่ การวางแผนและเตรียมการสอน การดำเนินการสอน การใช้สื่อและอุปกรณ์การสอน การวัดและประเมินผลการเรียน บุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และนักศึกษา

ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 17 - 18 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยที่มีความต้องการทางสังคม ต้องการความรักและความมั่นคง ตลอดจนต้องการมีสัมพันธ์ภาพกับบุคคลอื่น ๆ และสังคมของเด็กวัยนี้ส่วนใหญ่จะอยู่ในวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย ดังนั้น บุคคลอื่น ๆ ที่นักศึกษามีสัมพันธ์ภาพด้วยก็คือ เพื่อนร่วมสถาบัน ซึ่ง ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2518 : 134) ได้อธิบาย ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อนว่ามี 2 ลักษณะดังนี้

1. ความสัมพันธ์ทางด้านอารมณ์ เป็นความสัมพันธ์ที่ตั้งอยู่บนรากฐานของความรู้สึกร่วมและความผูกพันต่อกัน กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์แบบนี้ได้แก่ กิจกรรมบันเทิง ความสัมพันธ์แบบนี้จะสูญหายได้ง่าย

2. ความสัมพันธ์ทางสติปัญญา อาศัยความรู้ ความคิด เหตุผลและสติปัญญา เป็นตัวเชื่อมโยง เช่น ความรู้สึกระหว่างเพื่อนร่วมงาน กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ ได้แก่ การอภิปรายหรือสัมมนาทางวิชาการ ความสัมพันธ์แบบนี้จะยั่งยืนมั่นคง

บอยด์ (Boyd. 1979 : 175) ได้ทำการวิจัยเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความก้าวหน้าทางวิชาการของนักศึกษาวิชาดำ จำนวน 800 คน จากมหาวิทยาลัย 40 แห่ง ในช่วง 10 ปี (ค.ศ. 1970 - ค.ศ. 1979) พบว่า การเปลี่ยนแปลงของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เห็นได้ชัดในช่วง 10 ปี วัดได้จาก ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อน หรือสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษา ส่วน ดวงกมล มาลารัตน์ (2534 : บทคัดย่อ) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนายเรืออากาศ สรุปผลการวิจัยออกมาสอดคล้องกัน คือ ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

รัตนา ดวงแก้ว (2527 : 155) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเชาวน์ปัญญา สภาพแวดล้อมทางปัญญา และฐานะทางสังคมมีติดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 314 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วน จูไร ชุมรุม (2526 : 176) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยทำการศึกษากับนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร การศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับสภาพแวดล้อม สังคมกลุ่มเพื่อนของนิสิตนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ พูนทรัพย์ วงษ์พานิช (2523 : 13 - 20) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ผลทางการเรียนในระดับปริญญาตรี (ค.บ.) ของบุคลากรทางการศึกษาและครูประจำการในวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรทางการศึกษาและครูประจำการที่เรียนในระดับปริญญาตรี

ชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร พบว่า การปรับตัวกับเพื่อนเป็นตัวแปรหนึ่งที่ใช้พยากรณ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาได้ดี นอกจากความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนจะพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้แล้ว ยังส่งผลให้ออกจากการศึกษากลางคันได้ ดังที่ กรอนลันด์ (Gronlund. 1959 : 176) วิจัยพบว่า เด็กที่ประสบปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนและสภาพแวดล้อม ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความขัดแย้งในระหว่างกลุ่ม เป็นเหตุให้การเรียนไม่มีประสิทธิภาพ เกิดความตึงเครียดทางอารมณ์ ไม่มีความสุข มีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่ต้องออกจากสถาบันการศึกษา ก่อนเรียนสำเร็จการศึกษา อันเนื่องมาจากปัญหาการปรับตัวทางสังคม

จากเอกสารและงานวิจัยที่ศึกษา จึงสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน หมายถึง ลักษณะปฏิสัมพันธ์ในสังคมของกลุ่มเพื่อนในด้าน การคบเพื่อน การใช้เวลาว่าง กิจกรรมสังคม การปรับตัวและความประทับใจในกลุ่มเพื่อน ซึ่งจะพบว่า ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนมีส่วนอย่างมากในการกำหนดบุคลิกภาพและความรู้สึกอบอุ่นมั่นคง อันจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้

การจัดการศึกษาของวิทยาเขตพัฒนวิชาการพระนคร

วิทยาเขตพัฒนวิชาการพระนคร เป็นสถานศึกษาในสังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษาธิการ ดำเนินการสอนทางด้านวิชาชีพสายวิชาบริหารธุรกิจ โดยมีความมุ่งหมายของการจัดการศึกษาดังนี้ (วิทยาเขตพัฒนวิชาการพระนคร. 2541 : 1 - 2)

1. ให้ความรู้ทางพัฒนวิชาการและธุรกิจ เพื่อให้นักศึกษามีความรู้ออกไปประกอบอาชีพในวงการพาณิชย์และธุรกิจได้
2. ฝึกทักษะและเสริมสร้างประสบการณ์เพื่อช่วยสร้างความสำเร็จในอาชีพนั้น ๆ
3. พัฒนาบุคลิกลักษณะที่เหมาะสม มีมนุษยสัมพันธ์ รู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่และสังคม สำนึกในจรรยาบรรณอาชีพ
4. อบรมให้มีความคิดริเริ่ม รู้จักแก้ปัญหาด้วยหลักการและเหตุผล พัฒนาจินนิสัยที่ดีในการทำงาน
5. เป็นพลเมืองดี มีคุณธรรม มีระเบียบวินัย ซื่อสัตย์สุจริต ขยันหมั่นเพียร ธารรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์และวัฒนธรรมไทย

วิทยาเขตพัฒนวิชาการพระนคร ยึดหลักปรัชญาการศึกษา ซึ่งเน้นการสร้างโอกาสให้บุคคลได้พัฒนาความสามารถ และความถนัดของตนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังนั้นการจัด การศึกษาจึงเป็นไปเพื่อชีวิตและสังคม โดยวิทยาเขตได้จำแนกการจัดการศึกษาออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้คือ

1. การศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สายวิชาบริหารธุรกิจ

วิทยาเขตรับผู้ซึ่งสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เข้าศึกษาสายวิชาบริหารธุรกิจ หลักสูตร 3 ปี แยกเป็น 3 สาขาวิชา ดังนี้

1. สาขาวิชาการบัญชี
2. สาขาวิชาการขาย
3. สาขาวิชาการเลขานุการ

เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สายวิชาบริหารธุรกิจ ผู้สำเร็จการศึกษาระดับนี้ สามารถออกไปประกอบอาชีพ ตามบริษัท ห้างร้าน ธนาคาร โรงงาน อุตสาหกรรม องค์การ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานราชการต่าง ๆ ได้ หรือจะศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ อีก 2 ปี หรือระดับปริญญาตรี อีก 4 ปี

2. การศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ

วิทยาเขตรับผู้ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สายวิชาบริหารธุรกิจ เข้าศึกษาหลักสูตร 2 ปี แยกเป็น 7 สาขาวิชา คือ

1. สาขาวิชาการบัญชี
2. สาขาวิชาการตลาด
3. สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ
4. สาขาวิชาการโฆษณา
5. สาขาวิชาการเงิน
6. สาขาวิชาการเลขานุการ
7. สาขาวิชาการโรงแรม

เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ ผู้สำเร็จการศึกษาระดับนี้ สามารถออกไปประกอบอาชีพตามหน่วยงานต่าง ๆ เช่นเดียวกับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แต่ได้รับเงินเดือนสูงกว่า หรือ ถ้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สามารถสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ใช้เวลาศึกษาอีก 2 ปี หรือศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยมหิดล สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ใช้เวลาศึกษาอีก 2 ปี เช่นเดียวกัน นอกจากนี้อาจจะเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช โดยเทียบโอนวิชาตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด

3. การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ

วิทยาเขตเปิดสอนระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (บร.บ.) ทั้งภาคปกติและภาคสมทบ ดังนี้

ภาคปกติ วิทยาเขตเปิดสอน 2 สาขาวิชา ดังนี้

(1) สาขาวิชาการบัญชี กลุ่มบัญชีต้นทุน (บร.บ. การบัญชี) โดยรับสมัครผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี เข้าศึกษาต่ออีก 2 ปี ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถประกอบอาชีพสมุห์บัญชี นักบัญชีบริหาร ผู้ควบคุมบัญชี ห้างกิจการทั่วไปและโรงงานอุตสาหกรรม หรือศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป

(2) สาขาวิชาการตลาด กลุ่มโฆษณา (บร.บ. การตลาด) โดยรับสมัครผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาดและสาขาวิชาการโฆษณา เข้าศึกษาต่อ 2 ปี ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถประกอบอาชีพในธุรกิจการตลาด ธุรกิจประกันภัยและธุรกิจ การโฆษณา หรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป

ภาคสมทบ วิทยาเขตเปิดสอน 2 สาขาวิชา ดังนี้

(1) สาขาวิชาการบัญชี กลุ่มบัญชีทั่วไป (บร.บ. การบัญชี) โดยรับสมัครบุคลากรประจำการที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี เข้าศึกษาต่อ 2 ปี ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถเป็นสมุห์บัญชี นักบัญชีทั่วไป ผู้สอบบัญชี หรือศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป

(2) สาขาวิชาการตลาด กลุ่มการตลาดทั่วไป (บร.บ. การตลาด) โดยรับสมัครบุคลากรประจำการที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบริหารธุรกิจทุกสาขาวิชา เข้าศึกษาต่อ 2 ปี ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถประกอบอาชีพในธุรกิจการตลาด ธุรกิจประกันภัย หรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาการบริหารธุรกิจ

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กำหนดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาการบริหารธุรกิจ ดังนี้ (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 2536 : 3 - 9)

1. โครงสร้างหลักสูตร

ความมุ่งหมายของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาการบริหารธุรกิจได้พัฒนาให้สอดคล้องกับ ปรัชญาการจัดการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในการที่จะพัฒนากำลังคนระดับกลางด้านบริหารธุรกิจ โดยมุ่งที่จะให้ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถประกอบอาชีพทางด้านบริหารธุรกิจ โดยแบ่งเป็นสาขาวิชาต่าง ๆ เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ความสามารถในสาขาวิชานั้น ๆ เป็นอย่างดี โดยกำหนดโครงสร้างหลักสูตร ดังนี้

1. วิชาพื้นฐาน ไม่น้อยกว่า 20 หน่วยกิต
 2. วิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 63 หน่วยกิต
 - 2.1 วิชาชีพพื้นฐาน ไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต
 - 2.2 วิชาชีพเฉพาะสาขา ไม่น้อยกว่า 27 หน่วยกิต
 - 2.3 วิชาชีพเลือก ไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต
 3. วิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต
- รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรต้องไม่น้อยกว่า 86 หน่วยกิต

2. เกณฑ์การศึกษา (วิทยาเขตพัฒนวิชาการพระนคร. 2541 : 37 - 38)

2.1 คุณสมบัติของผู้เข้าศึกษาต่อ ผู้ที่ต้องการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ ต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้

- 2.1.1 เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสาขาวิชาที่หลักสูตรกำหนดหรือเทียบเท่า
- 2.1.2 เป็นผู้ผ่านการสอบคัดเลือกตามเกณฑ์ที่วิทยาเขตกำหนด
- 2.1.3 เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติเฉพาะอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ในระเบียบการสอบคัดเลือกตามเกณฑ์ที่วิทยาเขตกำหนด

2.2 การประเมินผลการศึกษา เมื่อนักศึกษาผ่านการเรียนและการวัดผลการศึกษาแล้ว นำผลจากการวัดมาประเมินผลการศึกษา ดังนี้

2.2.1 นำผลการศึกษาของนักศึกษาแต่ละคนมาประชุมพิจารณาทุกภาคการศึกษา โดยนักศึกษาจะต้องได้คะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคการศึกษานั้น ๆ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดในตาราง 1 มิฉะนั้น จะต้องอยู่ในภาวะรอพินิจในภาคการศึกษาถัดไป หรือพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาของวิทยาเขตพัฒนวิชาการพระนคร แล้วแต่กรณี

ตาราง 1 เกณฑ์การประเมินผลการศึกษา จำแนกตามจำนวนหน่วยกิตสะสม

จำนวนหน่วยกิต สะสมระหว่าง	คะแนนเฉลี่ยสะสม	
	ภาวะรอพินิจ	พ้นสภาพการเป็นนักศึกษา
1 – 28	1.50 – 1.74	ต่ำกว่า 1.50
29 – 50	1.75 – 1.89	ต่ำกว่า 1.75
51 – 75	1.90 – 1.99	ต่ำกว่า 1.90
76 ขึ้นไป	-	ต่ำกว่า 2.00

2.2.2 นักศึกษาที่อยู่ภาวะรอพินิจ จะลงทะเบียนได้ไม่เกิน 2 ใน 3 ของ หน่วยกิตรวมในภาคการศึกษาถัดไป

2.2.3 ในกรณีที่นักศึกษามีจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียนและสอบผ่าน ครบตามหลักสูตรในสาขาวิชานั้น ๆ และได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 1.90 – 1.99 นักศึกษามี สิทธิยื่นคำร้องขอผ่อนผันภาวะการพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา จากวิทยาเขตพัฒนการพระนครได้ และขออนุมัติลงทะเบียนเรียนเพิ่มเพื่อปรับคะแนนเฉลี่ยสะสมให้ถึง 2.00 ได้ แต่ไม่เกิน 2 ภาคการศึกษา ติดต่อกัน

2.2.4 เมื่อนักศึกษามีจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียนและสอบผ่านในวิชา ต่าง ๆ ครบตามหลักสูตรในสาขาวิชานั้น ๆ และได้คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 วิทยาเขต พัฒนการพระนครจะอนุมัติให้นักศึกษาสำเร็จการศึกษา ได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ ตามสาขาวิชาที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง คำนวณบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขต พณิชยการพระนคร ในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlational Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้ การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการ วิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 885 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2541 โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามตารางของยามานะ (Yamane, 1967 : 886 - 887) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 269 คน จากนั้นสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น ด้วยวิธีไม่ใช้สัดส่วน (Disproportional Stratified Sampling) มีสาขาวิชาเป็นชั้น ของการสุ่ม ยกเว้น สาขาวิชาการเลขานุการ และสาขาวิชาการโรงแรม เนื่องจากประชากรมีจำนวนน้อย จึงใช้ประชากร ทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 284 คน ดังแสดงรายละเอียดในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
การบัญชี	423	84
การตลาด	149	38
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	111	38
การโฆษณา	68	31
การเงิน	79	38
การเลขานุการ	27	27
การโรงแรม	28	28
รวม	885	284

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร แบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามภูมิหลังของนักศึกษา
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามภูมิหลังของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามที่ถามเกี่ยวกับ รหัสประจำตัว สาขาวิชาที่กำลังศึกษา คะแนนเฉลี่ยสะสมเมื่อจบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาบริหารธุรกิจ อาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน เป็นแบบสอบถามที่ถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักศึกษากำหนดเป็นประจำวันเกี่ยวกับการเรียน ได้แก่ การแบ่งเวลาเรียน การทำบ้าน การทบทวนบทเรียน ความตั้งใจในการเรียน การวางแผนในการเรียน และการเตรียมตัวสอบ โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยในการเรียน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) (ล้วน สายยศและ อังคณา สายศ. 2538 : 183 - 186) และศึกษาแบบสอบถามนิสัยในการเรียนของ ศรีระพร จันทโนทก (2536:106-108) พบว่า เป็นแบบสอบถามที่วัดคุณลักษณะเดียวกัน และกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นสาขาวิชาและระดับเดียวกัน รวมทั้งแบบทดสอบชุดนี้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว คือมีค่าอำนาจจำแนกจากการแจกแจงแบบ χ^2 ระหว่าง 9.20 – 30.10 ค่าความเชื่อมั่น (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา) ได้ 0.867 ซึ่งจัดเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพ เพราะมีค่าอำนาจจำแนกและความเชื่อมั่นสูง
3. นำแบบสอบถามนิสัยในการเรียน จำนวน 43 ข้อ (เป็นข้อความที่มีความหมายทางบวก 16 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1-4, 13-17, 25, 30-33, 40-41 และข้อความที่มีความหมายทางลบ 27 ข้อที่เหลือ) ไปตรวจหาคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ อังคณา สายยศ รองศาสตราจารย์ วัลลภา วิศาลภรณ์ รองศาสตราจารย์ ชูศรี วงศ์รัตนะ ดร.บุญชู ชลรัฐเสถียร และอาจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์ เพื่อตรวจความเหมาะสมด้านเนื้อหา ข้อคำถามและภาษาที่ใช้ เลือกเฉพาะข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5
4. นำแบบสอบถามนิสัยในการเรียน จำนวน 35 ข้อ ซึ่งผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 30 คน นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนน และวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อของแบบสอบถาม ด้วยการหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง กลุ่มต่ำ นำค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละกลุ่มที่ได้เป็นรายข้อ มาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้การทดสอบค่าที เลือกข้อที่มีค่าที ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ไว้ในแบบสอบถาม ได้ข้อคำถามจำนวน 24 ข้อ
5. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามนิสัยในการเรียน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach. 1970 : 161) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.849

6. กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามในการเรียนโดยพิจารณาจากข้อคำถาม ดังนี้

6.1 ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนนดังนี้

- คะแนน 4 หมายถึง นักศึกษาปฏิบัติกิจกรรมนั้นเป็นประจำ
- คะแนน 3 หมายถึง นักศึกษาปฏิบัติกิจกรรมนั้นเป็นส่วนใหญ่
- คะแนน 2 หมายถึง นักศึกษาปฏิบัติกิจกรรมนั้นเป็นบางครั้ง
- คะแนน 1 หมายถึง นักศึกษาไม่เคยปฏิบัติกิจกรรมนั้นเลย

6.2 ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนนดังนี้

- คะแนน 4 หมายถึง นักศึกษาไม่เคยปฏิบัติกิจกรรมนั้นเลย
- คะแนน 3 หมายถึง นักศึกษาปฏิบัติกิจกรรมนั้นเป็นบางครั้ง
- คะแนน 2 หมายถึง นักศึกษาปฏิบัติกิจกรรมนั้นเป็นส่วนใหญ่
- คะแนน 1 หมายถึง นักศึกษาปฏิบัติกิจกรรมนั้นเป็นประจำ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ เป็นแบบสอบถามที่ถามความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับ วิธีการ หรือการปฏิบัติของอาจารย์ที่แสดงออก เพื่อให้ความรู้แก่นักศึกษาในด้านการวางแผนและเตรียมการสอน การดำเนินการสอน การใช้สื่อและอุปกรณ์การสอน การวัดและประเมินผลการเรียน บุคลิกภาพและความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และนักศึกษา โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาวิทยานิพนธ์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถาม พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ จากแบบสอบถามของ บุญสม สุขุมลพงษ์ (2536 : 106 - 113) ประกาศิต จันทิ (2536 : 172 - 179) อรุณ กิ่งจันทร์ และสุธรรม จันทน์หอม (2537 : 89 - 91) และ วินัย สายสุด (2538 : 181 - 189) โดยนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ได้แบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ จำนวน 42 ข้อ

3. นำแบบสอบถาม พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ไปตรวจหาคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ อังคณา สายยศ รองศาสตราจารย์ วัณญา วิศาลาภรณ์ รองศาสตราจารย์

ชูศรี วงศ์รัตนะ ดร.บุญชู ชลรัฐเสถียร และอาจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมด้านเนื้อหา ข้อคำถามและภาษาที่ใช้ เลือกเฉพาะข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5

4. นำแบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ จำนวน 35 ข้อ ซึ่งผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 30 คน นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนน และวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อของแบบสอบถาม ด้วยการหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง กลุ่มต่ำ นำค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละกลุ่มที่ได้เป็นรายข้อ มาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้การทดสอบค่าที เลือกข้อที่มีค่าที่ ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ไว้ในแบบสอบถาม ได้ข้อคำถามจำนวน 28 ข้อ

5. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1970 : 161) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.898

6. กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ โดยพิจารณาจากข้อคำถาม ดังนี้

คะแนน 4	หมายถึง	อาจารย์ปฏิบัติกิจกรรมนั้นเป็นประจำ
คะแนน 3	หมายถึง	อาจารย์ปฏิบัติกิจกรรมนั้นเป็นส่วนใหญ่
คะแนน 2	หมายถึง	อาจารย์ปฏิบัติกิจกรรมนั้นเป็นบางครั้ง
คะแนน 1	หมายถึง	อาจารย์ไม่เคยปฏิบัติกิจกรรมนั้นเลย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน เป็นแบบสอบถามที่ถามความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับ ลักษณะปฏิสัมพันธ์ในสังคมของกลุ่มเพื่อน ได้แก่ การคบเพื่อน การใช้เวลาว่าง กิจกรรมสังคม การปรับตัว และความประทับใจในกลุ่มเพื่อน โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถาม ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน จากแบบสอบถามของ จุไร ชุมชุม (2526 : 126 - 132) และ ดวงกมล มาลารัตน์ (2534 : 145) โดยนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ได้แบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน จำนวน 40 ข้อ

3. นำแบบสอบถาม ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ไปตรวจหาคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ อังคณา สายยศ รองศาสตราจารย์ วัลลภา วิชาลาภรณ์ รองศาสตราจารย์ ชุศรี วงศ์รัตนะ ดร.บุญชู ชลรัฐเสถียร และอาจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์ เพื่อตรวจความเหมาะสมด้านเนื้อหา ข้อคำถามและภาษาที่ใช้ เลือกเฉพาะข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5

4. นำแบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน จำนวน 35 ข้อ ซึ่งผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 30 คน นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนน และวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อของแบบสอบถาม ด้วยการหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง กลุ่มต่ำ นำค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละกลุ่มที่ได้เป็นรายข้อ มาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้การทดสอบค่าที เลือกข้อที่มีค่าที ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ไว้ในแบบสอบถาม ได้ข้อคำถามจำนวน 21 ข้อ

5. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1970 : 161) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.842

6. กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน โดยพิจารณาจากข้อคำถาม ดังนี้

คะแนน 4	หมายถึง	นักศึกษาปฏิบัติจริงมากที่สุด
คะแนน 3	หมายถึง	นักศึกษาปฏิบัติจริง
คะแนน 2	หมายถึง	นักศึกษาปฏิบัติไม่จริง
คะแนน 1	หมายถึง	นักศึกษาปฏิบัติไม่จริงที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามจำนวน 284 ฉบับ แจกให้นักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ด้วยตนเองและติดตามเก็บแบบสอบถามกลับคืนในเวลาที่กำหนด ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา และมีความสมบูรณ์ จำนวน 281 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98.94

2. ผู้วิจัยติดต่อแผนกทะเบียนและวัดผล สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร เพื่อขอคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน โดยตรวจสอบจากรหัสประจำตัวของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรม SPSS PC⁺ เพื่อคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation Coefficient) และค้นหาความสามารถในการพยากรณ์ของตัวแปรต่าง ๆ โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่าร้อยละ
 - 1.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) (Ferguson. 1981:49)
 - 1.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (Ferguson. 1981 : 68)
2. ค่าสถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ
 - 2.1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแต่ละข้อ โดยใช้การทดสอบค่าที เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ (Edwards. 1957 : 152)
 - 2.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach. 1970 : 161)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation Coefficient) (สุณีย์
เหมาประสิทธิ์. 2536 : 303 - 329)

3.2 ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบ
ขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) (Freund. 1979 : 379)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 9 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา โดยการหาค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 2 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา

ตอนที่ 3 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี

ตอนที่ 4 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด

ตอนที่ 5 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

ตอนที่ 6 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา

ตอนที่ 7 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน

ตอนที่ 8 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาเลขานุการ

ตอนที่ 9 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรม

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าใช้ในการพิจารณาใน t - distribution
F	แทน	ค่าใช้ในการพิจารณาใน F - distribution
R	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	สัมประสิทธิ์ของการพยากรณ์
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์การพยากรณ์
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
Y	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (รวมทุกสาขาวิชา)
Y_1	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาขาวิชาการบัญชี
Y_2	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาขาวิชาการตลาด
Y_3	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาขาวิชาคอมพิวเตอร์
Y_4	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาขาวิชาการโฆษณา
Y_5	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาขาวิชาการเงิน
Y_6	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาขาวิชาการเลขานุการ
Y_7	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาขาวิชาการโรงแรม
X_1, Z_1	แทน	พื้นความรู้เดิม
X_2, Z_2	แทน	อาชีพของผู้ปกครอง
X_3, Z_3	แทน	สถานภาพสมรสของบิดามารดา
X_4, Z_4	แทน	ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
X_5, Z_5	แทน	นิสัยในการเรียน
X_6, Z_6	แทน	พฤติกรรมการสอนของอาจารย์
X_7, Z_7	แทน	ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน
Y'	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้จากการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
Z'	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้จากการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษาโดยการหาค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปรากฏผล ดังแสดงในตาราง 3 - 4

จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา ประกอบด้วย พื้นความรู้เดิม อาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา

ตัวแปร	ระดับของตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
1. พื้นความรู้เดิม	คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 ลงมา	53	18.90
	คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.00	95	33.80
	คะแนนเฉลี่ย 3.01 ขึ้นไป	133	47.30
	รวม	281	100.00
2. อาชีพของผู้ปกครอง	รับราชการ	65	23.10
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ	33	11.70
	พนักงานสถาบันการเงิน	4	1.40
	พนักงานบริษัท	36	12.80
	ประกอบธุรกิจส่วนตัว	81	28.80
	เกษตรกร	20	7.10
	ค้าขาย	42	14.90
	รวม	281	100.00
3. สถานภาพสมรสของบิดามารดา	อยู่ร่วมกัน	221	78.60
	หย่าร้างกัน	36	12.80
	บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม	24	8.50
	รวม	281	100.00
4. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท	53	18.90
	รายได้ต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท	106	37.70
	รายได้ต่อเดือน 20,001 บาทขึ้นไป	122	43.40
	รวม	281	100.00

จากตาราง 3 แสดงว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีพื้นฐานความรู้เดิม คือ มีคะแนนเฉลี่ยสะสมเมื่อจบการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สายวิชาบริหารธุรกิจ ส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยในระดับสูง คือ คะแนนเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป (ร้อยละ 47.30) ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 28.80) สถานภาพสมรสของบิดามารดา ส่วนใหญ่บิดามารดามีสถานภาพสมรสอยู่ร่วมกัน (ร้อยละ 78.60) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ส่วนใหญ่มีฐานะดี คือ มีรายได้ต่อเดือน 20,001 บาทขึ้นไป (ร้อยละ 43.40)

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปร ด้านสภาพแวดล้อม
ทางการเรียน

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D.
1. นิสัยในการเรียน	2.65	0.29
2. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์	2.81	0.36
3. ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน	2.64	0.33

จากตาราง 4 แสดงว่า นิสัยในการเรียนของนักศึกษา มีค่าคะแนนมาตรฐาน 2.65 และ
ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.29

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ มีค่าคะแนนมาตรฐาน 2.81 และค่าความเบี่ยงเบน
มาตรฐาน 0.36

ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน มีค่าคะแนนมาตรฐาน 2.64 และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
0.33

ตอนที่ 2 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา

ในการศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา (Y) โดยใช้ตัวแปร พื้นความรู้เดิม (X_1) อาชีพของผู้ปกครอง (X_2) สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4) นิสัยในการเรียน (X_5) พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6) และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7) เป็นตัวพยากรณ์ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 5 - 8

ตาราง 5 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	Y
X_1	1.000	.093	-.037	-.029	.030	-.130*	-.072	.549**
X_2		1.000	-.018	-.315**	-.015	.088	-.043	.121*
X_3			1.000	-.182**	-.130*	-.008	-.067	-.011
X_4				1.000	.095*	-.061	-.038	-.017
X_5					1.000	.258**	.042	.048
X_6						1.000	.378**	-.143**
X_7							1.000	-.094*
Y								1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา (Y) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ พื้นความรู้เดิม ($r = .549$) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับอาชีพของผู้ปกครอง ($r = .121$) นอกจากนี้ยังพบว่ามีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .01 กับ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ($r = -.143$) และมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับ ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ($r = -.094$)

นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษา ดังนี้

พื้นฐานความรู้เดิมมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ($r = -.130$)

อาชีพของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ($r = -.315$)

สถานภาพสมรสของบิดา มารดา มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ($r = -.182$) และมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับ นิสัยในการเรียน ($r = -.130$)

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับ นิสัยในการเรียน ($r = .095$)

นิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ($r = .258$)

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ($r = .378$)

ตาราง 6 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา

ตัวแปร	b	β	SE _b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X_1)	0.349	0.528	0.034	107.533**
อาชีพของผู้ปกครอง (X_2)	0.020	0.086	0.013	2.598
สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3)	0.015	0.019	0.042	0.134
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4)	0.013	0.019	0.036	0.129
นิสัยในการเรียน (X_5)	0.100	0.057	0.092	1.183
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6)	-0.121	-0.088	0.079	2.348
ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7)	-0.032	-0.021	0.084	0.150

$$R = 0.563$$

$$R^2 = 0.317$$

$$SE_{est} = 0.422$$

$$a = 2.006$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่า พื้นฐานความรู้เดิมเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรอาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว นิสัยในการเรียน พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา

ในการค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน โดยพิจารณาเลือกตัวแปรที่มีอำนาจการพยากรณ์สูงสุดเข้าในสมการพยากรณ์ และเพิ่มตัวแปรขึ้นทีละตัวตามลำดับ และทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่เพิ่มขึ้นแต่ละตัว ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา

ตัวแปร	R	R^2	F
X_1	0.549	0.301	120.394**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 แสดงว่า พื้นที่ความรู้เดิมเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 30.10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงเป็นตัวแปรที่อยู่ในสมการพยากรณ์เป็นอันดับแรก แต่เมื่อเพิ่มตัวแปรอื่น ๆ เข้าไปในสมการแล้ว พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงถึงการมีอำนาจพยากรณ์ต่ำของตัวแปรที่เพิ่มเข้าใหม่ จึงไม่สมควรใช้เป็นตัวพยากรณ์ ดังนั้นจึงสรุปว่าตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา ได้แก่ พื้นที่ความรู้เดิม จึงคำนวณค่าน้ำหนักความสำคัญของการพยากรณ์และสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา ดังแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา

ตัวแปร	b	β	SE_b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X_1)	0.363	0.549	0.033	120.394**

$$R = 0.549$$

$$R^2 = 0.301$$

$$SE_{est} = 0.423$$

$$a = 1.943$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 แสดงว่า ตัวแปรที่ถูกนำเข้าไปในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา คือ
พื้นฐานความรู้เดิม โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ คือ 0.363 และค่าสัมประสิทธิ์การ
ถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ 0.549 ตัวแปรดังกล่าว สามารถอธิบายความแปรปรวน
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ
รวมทุกสาขาวิชา ได้ร้อยละ 30.10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถเขียนเป็น
สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชา
บริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา ดังนี้

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา โดยใช้คะแนนดิบ

$$Y' = 1.943 + 0.363 (X_1)$$

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา โดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z'_y = 0.549 (Z_1)$$

ตอนที่ 3 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี

ในการศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี (Y_1) โดยใช้ตัวแปรพื้นความรู้เดิม (X_1) อาชีพของผู้ปกครอง (X_2) สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4) นิสัยในการเรียน (X_5) พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6) และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7) เป็นตัวพยากรณ์ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 9 - 12

ตาราง 9 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	Y_1
X_1	1.000	.221*	-.253**	-.178*	.231**	.066	-.201*	.546**
X_2		1.000	.027	-.438**	-.008	.162	-.068	.196*
X_3			1.000	-.086	-.051	.037	-.028	-.006
X_4				1.000	-.005	-.051	.181*	-.119
X_5					1.000	.255**	-.095	.256**
X_6						1.000	.418**	.105
X_7							1.000	-.169
Y_1								1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี (Y_1) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับพื้นความรู้เดิม ($r = .546$) และนิสัยในการเรียน ($r = .256$) และมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับอาชีพของผู้ปกครอง ($r = .196$)

นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษา ดังนี้

พื้นฐานความรู้เดิมมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ นิสัยในการเรียน ($r = .231$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับ อารมณ์ของผู้ปกครอง ($r = .221$) และมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ สถานภาพสมรสของบิดามารดา ($r = -.253$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ($r = -.178$) และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ($r = -.201$)

อาชีพของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ($r = -.438$)

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ($r = .181$)

นิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ($r = .255$)

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ($r = .418$)

ตาราง 10 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี

ตัวแปร	b	β	SE _b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X_1)	0.424	0.521	0.085	24.952**
อาชีพของผู้ปกครอง (X_2)	0.020	0.081	0.026	0.572
สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3)	0.113	0.129	0.085	1.745
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4)	0.027	0.037	0.077	0.119
นิสัยในการเรียน (X_5)	0.218	0.122	0.180	1.464
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6)	0.082	0.053	0.171	0.228
ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7)	-0.114	-0.073	0.174	0.432

$$R = 0.586$$

$$R^2 = 0.348$$

$$SE_{est} = 0.457$$

$$a = 1.104$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 แสดงว่า พื้นความรู้เดิมเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรอาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว นิสัยในการเรียน พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี

ในการค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน โดยพิจารณาเลือกตัวแปรที่มีอำนาจการพยากรณ์สูงสุดเข้าในสมการพยากรณ์และเพิ่มตัวแปรขึ้นทีละตัวแปร และทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่เพิ่มขึ้นแต่ละตัว ดังแสดงในตาราง 11

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี

ตัวแปร	R	R ²	F
X ₁	0.546	0.298	34.752**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 แสดงว่า พื้นความรู้เดิมเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดที่สามารถพยากรณ์
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี
โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 29.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงเป็น
ตัวแปรที่อยู่ในสมการพยากรณ์อันดับแรก แต่เมื่อเพิ่มตัวแปรอื่น ๆ เข้าไปในสมการแล้ว พบว่า
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงถึงการมีอำนาจ
พยากรณ์ต่ำของตัวแปรที่เพิ่มเข้าใหม่ จึงไม่สมควรใช้เป็นตัวพยากรณ์ ดังนั้นจึงสรุปว่าตัวแปรที่
สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา
การบัญชี ได้แก่ พื้นความรู้เดิม จึงกำหนดค่าน้ำหนักความสำคัญของการพยากรณ์และสร้างสมการ
พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา
การบัญชี ดังแสดงในตาราง 12

ตาราง 12 สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี

ตัวแปร	b	β	SE_b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X_1)	0.445	0.546	0.075	34.752**

$$R = 0.546$$

$$R^2 = 0.298$$

$$SE_{est} = 0.455$$

$$a = 1.827$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 แสดงว่า ตัวแปรที่ถูกนำเข้าไปในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี คือ พื้นความรู้เดิม โดยมีค่า
สัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ คือ 0.445 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนน
มาตรฐาน คือ 0.546 ตัวแปรดังกล่าว สามารถอธิบายความแปรปรวน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี ได้ร้อยละ 29.80 อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี ดังนี้

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
สาขาวิชาการบัญชี โดยใช้คะแนนดิบ

$$Y'_1 = 1.827 + 0.445 (X_1)$$

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
สาขาวิชาการบัญชี โดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{y1} = 0.546 (Z_1)$$

ตอนที่ 4 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด

ในการศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด (Y_2) โดยใช้ตัวแปร พื้นความรู้เดิม (X_1) อาชีพของผู้ปกครอง (X_2) สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4) นิสัยในการเรียน (X_5) พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6) และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7) เป็นตัวพยากรณ์ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 13 - 16

ตาราง 13 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	Y_2
X_1	1.000	.174	-.136	.029	.233	-.322*	-.049	.498**
X_2		1.000	-.089	-.380*	-.130	.054	-.170	.118
X_3			1.000	-.495**	-.301*	.067	-.180	-.334*
X_4				1.000	.307*	-.181	.117	.024
X_5					1.000	.045	.212	.394**
X_6						1.000	.492**	-.304*
X_7							1.000	-.004
Y_2								1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 13 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด (Y_2) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ พื้นความรู้เดิม ($r = .498$) และนิสัยในการเรียน ($r = .394$) มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับสถานภาพสมรสของบิดามารดา ($r = -.334$) และพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ($r = -.304$)

นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษา ดังนี้

พื้นฐานความรู้เดิม มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ($r = -.322$)

อาชีพของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ($r = -.380$)

สถานภาพสมรสของบิดามารดา มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ($r = -.495$) และมีความสัมพันธ์ทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับ นิสัยในการเรียน ($r = -.301$)

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับ นิสัยในการเรียน ($r = .307$)

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ($r = .492$)

ตาราง 14 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด

ตัวแปร	b	β	SE _b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X_1)	0.176	0.303	0.089	3.914*
อาชีพของผู้ปกครอง (X_2)	0.003	-0.012	0.035	0.005
สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3)	-0.236	-0.318	0.127	3.448
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4)	-0.183	-0.302	0.110	2.768
นิสัยในการเรียน (X_5)	0.530	0.320	0.251	4.464*
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6)	-0.352	-0.283	0.217	2.628
ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7)	0.078	0.058	0.223	0.121

$$R = 0.678$$

$$R^2 = 0.450$$

$$SE_{est} = 0.357$$

$$a = 2.307$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 แสดงว่า พื้นความรู้เดิมและนิสัยในการเรียนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรอาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด

ในการค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน โดยพิจารณาเลือกตัวแปรที่มีอำนาจการพยากรณ์สูงสุดเข้าในสมการพยากรณ์และเพิ่มขึ้นทีละตัวแปร และทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่เพิ่มขึ้นแต่ละตัว ดังแสดงในตาราง 15

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด

ตัวแปร	R	R ²	F
X ₁	0.498	0.249	11.898**
X ₁ X ₅	0.575	0.330	8.619**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 15 แสดงว่า พื้นความรู้เดิม เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดที่สามารถพยากรณ์
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด
โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 24.90 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงเป็น
ตัวแปรที่อยู่ในสมการพยากรณ์เป็นอันดับแรก ตัวแปรที่ถูกนำเข้าไปในสมการการถดถอยลำดับที่ 2
คือ นิสัยในการเรียน ซึ่งสามารถร่วมพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ
33.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงเป็นตัวแปรที่อยู่ในสมการพยากรณ์อันดับ 2 และ
เมื่อเพิ่มตัวแปรอื่น ๆ เข้าไปในสมการแล้ว พบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติ แสดงถึงการมีอำนาจพยากรณ์ต่ำของตัวแปรที่เพิ่มเข้ามาใหม่ จึงไม่สมควรใช้เป็นตัวพยากรณ์
ดังนั้นจึงสรุปว่าตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด ได้แก่ พื้นความรู้เดิม และนิสัยในการเรียน
ตามลำดับ จึงคำนวณค่าน้ำหนักความสำคัญของการพยากรณ์และสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด ดังแสดงใน
ตาราง 16

ตาราง 16 สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด

ตัวแปร	b	β	SE _b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X_1)	0.250	0.430	0.083	9.133*
นิสัยในการเรียน (X_5)	0.488	0.294	0.236	4.262*

$$R = 0.574$$

$$R^2 = 0.330$$

$$SE_{est} = 0.368$$

$$a = 0.741$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 แสดงว่า ตัวแปรที่ถูกนำเข้าไปในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด คือ พื้นความรู้เดิม นิสัยในการเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ คือ 0.250 และ 0.488 ตามลำดับ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ 0.430 และ 0.294 ตามลำดับ ตัวแปรดังกล่าวสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด ได้ร้อยละ 33.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด ดังนี้

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด โดยใช้คะแนนดิบ

$$Y'_2 = 0.741 + 0.250 (X_1) + 0.488 (X_5)$$

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด โดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{y2} = 0.430 (Z_1) + 0.294 (Z_5)$$

ตอนที่ 5 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

ในการศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ (Y_3) โดยใช้ตัวแปร พื้นความรู้เดิม (X_1) อาชีพของผู้ปกครอง (X_2) สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4) นิสัยในการเรียน (X_5) พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6) และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7) เป็นตัวพยากรณ์ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 17 - 20

ตาราง 17 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	Y_3
X_1	1.000	-.184	.000	.186	-.201	.030	.059	.386**
X_2		1.000	-.047	-.283*	-.004	.071	.136	.266*
X_3			1.000	-.116	-.355*	-.062	-.006	-.138
X_4				1.000	.081	.033	-.224	-.082
X_5					1.000	.205	.142	-.145
X_6						1.000	.125	.039
X_7							1.000	.112
Y_3								1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 17 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ (Y_3) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ พื้นความรู้เดิม ($r = .386$) และมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับ อาชีพของผู้ปกครอง ($r = .266$)

นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษา ดังนี้

อาชีพของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ($r = -.283$)

สถานภาพสมรสของบิดามารดา มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับ นิสัยในการเรียน ($r = -.355$)

ตาราง 18 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษาและตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

ตัวแปร	b	β	SE _b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X_1)	0.308	0.425	0.118	6.843**
อาชีพของผู้ปกครอง (X_2)	0.063	0.308	0.033	3.566
สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3)	-0.154	-0.174	0.146	1.111
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4)	-0.045	-0.076	0.099	0.204
นิสัยในการเรียน (X_5)	-0.301	-0.123	0.427	0.496
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6)	0.025	0.016	0.243	0.011
ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7)	0.062	0.043	0.237	0.069

$$R = 0.548$$

$$R^2 = 0.301$$

$$SE_{est} = 0.432$$

$$a = 2.379$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 18 แสดงว่า พื้นฐานความรู้เดิม เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรอาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว นิสัยในการเรียน พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

ในการค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน โดยพิจารณาเลือกตัวแปรที่มีอำนาจการพยากรณ์สูงสุดเข้าในสมการพยากรณ์ และเพิ่มขึ้นทีละตัวแปร ทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่เพิ่มขึ้นแต่ละตัว ดังแสดงในตาราง 19

ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

ตัวแปร	R	R ²	F
X ₁	0.386	0.149	6.298*
X ₁ X ₂	0.516	0.266	6.349*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 แสดงว่า พื้นความรู้เดิม เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดที่สามารถพยากรณ์
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์
ธุรกิจ โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 14.90 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
จึงเป็นตัวแปรที่อยู่ในสมการพยากรณ์เป็นอันดับแรก ตัวแปรที่ถูกนำเข้าไปในสมการการถดถอยลำดับ
ที่ 2 คือ อาชีพของผู้ปกครอง ซึ่งสามารถร่วมพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนได้
ร้อยละ 26.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงเป็นตัวแปรที่อยู่ในสมการพยากรณ์อันดับ 2
และเมื่อเพิ่มตัวแปรอื่น ๆ เข้าไปในสมการแล้ว พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเพิ่มขึ้น
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงถึงการมีอำนาจพยากรณ์ต่ำของตัวแปรที่เพิ่มเข้าไปใหม่ จึงไม่
สมควรใช้เป็นตัวพยากรณ์ ดังนั้นจึงสรุปว่าตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ได้แก่ พื้นความรู้เดิม
และอาชีพของผู้ปกครอง ตามลำดับ จึงคำนวณค่าน้ำหนักความสำคัญของการพยากรณ์และสร้าง
สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์
ธุรกิจ ดังแสดงในตาราง 20

ตาราง 20 สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

ตัวแปร	b	β	SE_b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X_1)	0.323	0.450	0.106	9.327*
อาชีพของผู้ปกครอง (X_2)	0.071	0.348	0.030	5.597*

$$R = 0.516$$

$$R^2 = 0.266$$

$$SE_{est} = 0.410$$

$$a = 1.478$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 20 แสดงว่า ตัวแปรที่ถูกนำเข้าไปในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ คือ พื้นความรู้เดิม และ
อาชีพของผู้ปกครอง ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ คือ 0.323 และ 0.071 ตามลำดับ
ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ 0.450 และ 0.348 ตามลำดับ ตัวแปรดังกล่าว
สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ได้ร้อยละ 26.60 อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ดังนี้

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โดยใช้คะแนนดิบ

$$Y'_3 = 1.478 + 0.323 (X_1) + 0.071 (X_2)$$

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{y3} = 0.450 (Z_1) + 0.348 (Z_2)$$

ตอนที่ 6 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา

ในการศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา (Y_4) โดยใช้ตัวแปร พื้นความรู้เดิม (X_1) อาชีพของผู้ปกครอง (X_2) สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4) นิัยในการเรียน (X_5) พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6) และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7) เป็นตัวพยากรณ์ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 21 - 24

ตาราง 21 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	Y_4
X_1	1.000	.077	-.071	.305*	.238	-.385*	-.190*	.699**
X_2		1.000	-.063	-.235	-.049	-.139	.005	.152
X_3			1.000	-.201	-.100	.048	-.177	-.129
X_4				1.000	.247	-.032	-.027	.197
X_5					1.000	.177	-.218	.220
X_6						1.000	.577**	-.510**
X_7							1.000	-.433**
Y_4								1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 21 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา (Y_4) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับพื้นความรู้เดิม ($r = .699$) และมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ($r = -.510$) ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ($r = -.433$)

นอกจากนี้ยังพบสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาดังนี้

พื้นฐานความรู้เดิม มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ($r = .305$) นอกจากนี้ยังความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ($r = -.385$) และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ($r = -.390$)

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ($r = .577$)

ตาราง 22 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษาและตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา

ตัวแปร	b	β	SE _b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X_1)	0.286	0.529	0.088	10.599**
อาชีพของผู้ปกครอง (X_2)	0.013	0.072	0.025	0.252
สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3)	-0.039	0.068	0.085	0.216
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4)	-0.022	-0.065	0.072	0.001
นิสัยในการเรียน (X_5)	0.178	0.136	0.211	0.711
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6)	-0.359	-0.294	0.237	2.299
ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7)	-0.052	-0.039	0.257	0.041

$$R = 0.765$$

$$R^2 = 0.585$$

$$SE_{est} = 0.297$$

$$a = 2.767$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 22 แสดงว่า พื้นความรู้เดิม เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรอาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว นิสัยในการเรียน พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา

ในการค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน โดยพิจารณาเลือกตัวแปรที่มีอำนาจพยากรณ์สูงสุดเข้าในสมการพยากรณ์และเพิ่มตัวแปรขึ้นทีละตัวตามลำดับและทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่เพิ่มขึ้นแต่ละตัวดังแสดงในตาราง 23

ตาราง 23 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา

ตัวแปร	R	R ²	F
X ₁	0.699	0.488	27.678**
X ₁ X ₆	0.746	0.556	17.548**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 23 แสดงว่า พื้นที่ความรู้เดิม เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดที่สามารถพยากรณ์
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา
โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 48.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงเป็น
ตัวแปรที่อยู่ในสมการพยากรณ์อันดับแรก ตัวแปรที่ถูกนำเข้ามาในสมการการถดถอยลำดับที่ 2 คือ
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ซึ่งสามารถร่วมพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ
55.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงเป็นตัวแปรที่อยู่ในสมการพยากรณ์อันดับ 2 และ
เมื่อเพิ่มตัวอื่น ๆ เข้าไป พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
แสดงถึงการมีอำนาจพยากรณ์ต่ำของตัวแปรที่เพิ่มเข้ามาใหม่ จึงไม่สมควรใช้เป็นตัวพยากรณ์ ดังนั้นจึง
สรุปว่าตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา ได้แก่ พื้นที่ความรู้เดิม และพฤติกรรมการสอนของอาจารย์
ตามลำดับ จึงคำนวณค่าน้ำหนักความสำคัญของการพยากรณ์และสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา ดังแสดงในตาราง 24

ตาราง 24 สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา

ตัวแปร	b	β	SE _b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X ₁)	0.319	0.590	0.074	18.717**
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X ₆)	-0.345	-0.282	0.167	4.284**

$$R = 0.746$$

$$R^2 = 0.556$$

$$SE_{est} = 0.279$$

$$a = 2.981$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 24 แสดงว่า ตัวแปรที่ถูกนำเข้าไปในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา คือ พื้นฐานความรู้เดิม และพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ คือ 0.319 และ -0.345 ตามลำดับ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ 0.590 และ -0.282 ตามลำดับ ตัวแปรดังกล่าว สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา ได้ร้อยละ 55.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา ดังนี้

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา โดยใช้คะแนนดิบ

$$Y'_4 = 2.981 + 0.319 (X_1) - 0.345 (X_6)$$

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณาโดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{y_4} = 0.590 (Z_1) - 0.282 (Z_6)$$

ตอนที่ 7 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน

ในการศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน (Y_5) โดยใช้ตัวแปร พื้นความรู้เดิม (X_1) อาชีพของผู้ปกครอง (X_2) สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4) นิสัยในการเรียน (X_5) พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6) และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7) เป็นตัวพยากรณ์ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 25 - 28

ตาราง 25 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	Y_5
X_1	1.000	-.007	.137	-.068	-.038	-.055	.185	.547**
X_2		1.000	-.212	-.359*	.062	.257	.083	.116
X_3			1.000	-.408**	-.207	.009	.189	.033
X_4				1.000	.056	-.214	-.136	-.019
X_5					1.000	.215	.317*	-.233
X_6						1.000	.489**	-.089
X_7							1.000	.034
Y_5								1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 25 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน (Y_5) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับ พื้นความรู้เดิม ($r = .547$)

นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษา ดังนี้

อาชีพของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ($r = -.359$)

สถานภาพสมรสของบิดามารดา มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ($r = -.408$)

นิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ($r = .317$)

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ($r = .489$)

ตาราง 26 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษากับตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน

ตัวแปร	b	β	SE _b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X_1)	0.383	0.538	0.107	12.736**
อาชีพของผู้ปกครอง (X_2)	0.040	0.162	0.043	0.866
สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3)	-0.025	-0.033	0.140	0.032
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4)	0.053	0.069	0.143	0.140
นิสัยในการเรียน (X_5)	-0.333	-0.234	0.229	2.128
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6)	-0.085	-0.055	0.273	0.096
ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7)	0.066	0.038	0.316	0.043

$$R = 0.609$$

$$R^2 = 0.371$$

$$SE_{est} = 0.423$$

$$a = 2.727$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 26 แสดงว่า พื้นความรู้เดิม เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรอาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว นิสัยในการเรียน พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน

ในการค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน โดยพิจารณาเลือกตัวแปรที่มีอำนาจการพยากรณ์สูงสุดเข้าในสมการพยากรณ์ และเพิ่มพื้นที่ละตัวแปร และทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่เพิ่มขึ้นแต่ละตัว ดังแสดงในตาราง 27

ตาราง 27 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน

ตัวแปร	R	R^2	F
X_1	0.547	0.299	15.332**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 27 แสดงว่า พื้นความรู้เดิม เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดที่สามารถพยากรณ์
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน
โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 29.90 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงเป็น
ตัวแปรที่อยู่ในสมการพยากรณ์เป็นอันดับแรก แต่เมื่อเพิ่มตัวอื่น ๆ เข้าไปในสมการแล้ว พบว่า
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงถึงการมีอำนาจพยากรณ์
ต่ำของตัวแปรที่เพิ่มเข้ามาใหม่ จึงไม่สมควรใช้เป็นตัวพยากรณ์ ดังนั้นจึงสรุปว่าตัวแปรที่สามารถ
พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน
ได้แก่ พื้นความรู้เดิม จึงคำนวณค่าน้ำหนักความสำคัญของการพยากรณ์และสร้างสมการพยากรณ์
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน ดังแสดงในตาราง 28

ตาราง 28 สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน

ตัวแปร	b	β	SE _b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X ₁)	0.389	0.547	0.099	15.332**

$$R = 0.547$$

$$R^2 = 0.299$$

$$SE_{est} = 0.407$$

$$a = 2.028$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 28 แสดงว่า ตัวแปรที่ถูกนำเข้าไปในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน คือ พื้นความรู้เดิม โดยมี
ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ คือ 0.389 สัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน
คือ 0.547 ตัวแปรดังกล่าว สามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน ได้ร้อยละ 29.90 อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน ดังนี้

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
สาขาวิชาการเงิน โดยใช้คะแนนดิบ

$$Y'_5 = 2.028 + 0.389 (X_1)$$

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
สาขาวิชาการเงิน โดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{y5} = 0.547 (Z_1)$$

ตอนที่ 8 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ

ในการศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ (Y_6) โดยใช้ตัวแปรพื้นความรู้เดิม (X_1) อาชีพของผู้ปกครอง (X_2) สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4) นิสัยในการเรียน (X_5) พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6) และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7) เป็นตัวพยากรณ์ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 29 - 32

ตาราง 29 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาเลขานุการ

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	Y_6
X_1	1.000	.377*	.168	.072	.005	-.060	.125	.335*
X_2		1.000	.051	-.070	.171	.256	-.227	.198
X_3			1.000	-.025	.004	-.012	-.100	.459*
X_4				1.000	.075	.042	.177	.185
X_5					1.000	.354*	.391*	.048
X_6						1.000	.350*	.316
X_7							1.000	-.260
Y_6								1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 29 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ (Y_6) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับสถานภาพสมรสของบิดามารดา ($r = .459$) และพื้นความรู้เดิม ($r = .335$)

นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษา ดังนี้

พื้นความรู้เดิม มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับอาชีพของผู้ปกครอง ($r = .377$)

นิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ($r = .354$) และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ($r = .391$)

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ($r = .350$)

ตาราง 30 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษาและตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ

ตัวแปร	b	β	SE _b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X ₁)	0.122	0.222	0.119	1.055
อาชีพของผู้ปกครอง (X ₂)	0.020	0.103	0.047	0.188
สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X ₃)	0.226	0.394	0.106	4.601*
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X ₄)	0.112	0.225	0.090	1.540
นิสัยในการเรียน (X ₅)	0.390	0.219	0.370	1.111
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X ₆)	-0.298	-0.329	0.197	2.289
ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X ₇)	-0.288	-0.236	0.289	0.970

$$R = 0.702$$

$$R^2 = 0.493$$

$$SE_{est} = 0.345$$

$$a = 0.273$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 30 แสดงว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดาเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรพื้นฐานความรู้เดิม อาชีพของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว นิสัยในการเรียน พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ

ในการค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน โดยพิจารณาเลือกตัวแปรที่มีอำนาจการพยากรณ์สูงสุดเข้าในสมการพยากรณ์ และเพิ่มตัวแปรขึ้นทีละตัวแปร ทดสอบค่าสหสัมพันธ์พหุคูณที่เพิ่มขึ้นแต่ละตัว ดังแสดงในตาราง 31

ตาราง 31 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ

ตัวแปร	R	R ²	F
X ₃	0.459	0.210	5.858*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 31 แสดงว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดาเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 21.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงเป็นตัวแปรที่อยู่ในสมการพยากรณ์เป็นอันดับแรก แต่เมื่อเพิ่มตัวแปรอื่น ๆ เข้าไปในสมการแล้ว พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงถึงการมีอำนาจในการพยากรณ์ต่ำของตัวแปรที่เพิ่มเข้าใหม่ จึงไม่สมควรใช้เป็นตัวพยากรณ์ ดังนั้นจึงสรุปว่าตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดา จึงกำหนดค่าน้ำหนักความสำคัญของการพยากรณ์และสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ ดังแสดงในตาราง 32

ตาราง 32 สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ

ตัวแปร	b	β	SE_b	F
สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3)	0.264	0.459	0.109	5.858*

$$R = 0.459$$

$$R^2 = 0.210$$

$$SE_{est} = 0.367$$

$$a = 2.197$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 32 แสดงว่า ตัวแปรที่ถูกนำเข้าไปในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ คือ สถานภาพสมรสของบิดามารดา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ คือ 0.264 และสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ 0.459 ตัวแปรดังกล่าว สามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ ได้ร้อยละ 21.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ ดังนี้

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ โดยใช้คะแนนดิบ

$$Y'_6 = 2.197 + 0.264 (X_3)$$

สมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ โดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{y6} = 0.459 (Z_3)$$

ตอนที่ 9 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรม

ในการศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรม (Y_6) โดยใช้ตัวแปรพื้นความรู้เดิม (X_1) อาชีพของผู้ปกครอง (X_2) สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4) นิสัยในการเรียน (X_5) พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6) และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7) เป็นตัวพยากรณ์ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 33 - 34

ตาราง 33 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรม

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	Y_7
X_1	1.000	.060	.293	-.216	.267	.193	.261	.197
X_2		1.000	.279	-.217	-.170	-.067	-.119	-.147
X_3			1.000	-.146	-.015	-.236	-.257	-.009
X_4				1.000	-.087	-.014	-.077	-.072
X_5					1.000	.340*	.050	.288
X_6						1.000	.339*	-.203
X_7							1.000	-.207
Y_7								1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 33 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษา ดังนี้

นิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .340$)

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .339$)

นอกจากนี้ยังพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรม (y_7) ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระตัวใดเลย ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ทางบวกหรือทางลบก็ตาม

ตาราง 34 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรม

ตัวแปร	b	β	SE _b	F
พื้นฐานความรู้เดิม (X_1)	0.077	0.128	0.134	0.335
อาชีพของผู้ปกครอง (X_2)	-0.013	-0.074	0.036	0.134
สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X_3)	-0.033	-0.061	0.120	0.075
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_4)	-0.010	-0.020	0.097	0.011
นิสัยในการเรียน (X_5)	0.590	0.385	0.321	3.377
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6)	-0.384	-0.476	0.175	4.836*
ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_7)	0.256	0.289	0.191	1.802

$R = 0.552$
 $R^2 = 0.305$
 $SE_{est} = 0.331$
 $a = 1.467$

จากตาราง 34 แสดงว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในการค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรม ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน โดยพิจารณาเลือกตัวแปรที่มีอำนาจการพยากรณ์สูงสุดเข้าในสมการพยากรณ์ และทดสอบนัยสำคัญของค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่ควรใช้ตัวแปรเหล่านี้เป็นตัวพยากรณ์ ดังนั้นจึงสรุปว่าตัวแปรเหล่านี้ไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรมได้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้าน
ภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยี
ราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร

วิธีดำเนินการวิจัย

➤ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา
2541 สาขาวิชาการบัญชี จำนวน 84 คน สาขาวิชาการตลาด จำนวน 38 คน สาขาวิชาคอมพิวเตอร์
ธุรกิจ จำนวน 38 คน สาขาวิชาการโฆษณา จำนวน 31 คน สาขาวิชาการเงิน จำนวน 38 คน
สาขาวิชาการเลขานุการ จำนวน 24 คน และสาขาวิชาการโรงแรม จำนวน 28 คน รวมทั้งสิ้น
จำนวน 281 คน

➤ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรที่สัมพันธ์กับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ประกอบด้วย

1. แบบสอบถามภูมิหลังของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพื้นฐานความรู้เดิม
อาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
2. แบบสอบถามนิสัยในการเรียน
3. แบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์
4. แบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ดำเนินการด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS PC⁺ โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S. D.)
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation Coefficient) และค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา และแยกตามสาขาวิชา โดยใช้ตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน เป็นตัวพยากรณ์ปรากฏผลโดยสรุปดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา

1.1 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม และอาชีพของผู้ปกครอง ตามลำดับ มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ได้แก่ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ตามลำดับ

1.2 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม

1.3 การค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา พบว่า พื้นความรู้เดิม เป็นตัวแปรที่ดีที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 30.10

1.4 สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชารัฐกิจ
รวมทุกสาขาวิชา

1.4.1 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y' = 1.943 + 0.363 (X_1)$$

1.4.2 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z' = 0.549 (Z_1)$$

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา
การบัญชี

2.1 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขา
วิชาการบัญชี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม กับนิสัยในการเรียน
และมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับอาชีพของผู้ปกครอง

2.2 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุด
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการบัญชี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
ได้แก่ พื้นความรู้เดิม

2.3 การค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขา
วิชาการบัญชี พบว่า พื้นความรู้เดิม เป็นตัวแปรที่ดีที่สุดที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษา สาขาวิชาการบัญชี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ
29.80

2.4 สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการบัญชี

2.4.1 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y'_{y1} = 1.827 + 0.445 (X_1)$$

2.4.2 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{y1} = 0.546 (Z_1)$$

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา
การตลาด

3.1 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
สาขาวิชาการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม กับนิสัยในการเรียน
และมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการตลาด อย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดา

3.2 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุด
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
ได้แก่ พื้นความรู้เดิม และนิสัยในการเรียน

3.3 การค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการตลาด พบว่า พื้นความรู้เดิม และนิสัยในการเรียน เป็นตัวแปรที่ดีที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยตัวแปรทั้งสองสามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 33.00

3.4 สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการตลาด

3.4.1 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y'_2 = 0.741 + 0.250 (X_1) + 0.488 (X_5)$$

3.4.2 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{y2} = 0.430 (Z_1) + 0.294 (Z_5)$$

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

4.1 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม และอาชีพของผู้ปกครอง ตามลำดับ

4.2 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม

4.3 การค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ พบว่า พื้นความรู้เดิม และอาชีพของผู้ปกครอง เป็นตัวแปรที่ดีที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยตัวแปรทั้งสองสามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 26.60

4.4 สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

4.4.1 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y'_3 = 1.478 + 0.323 (X_1) + 0.071 (X_2)$$

4.4.2 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{y3} = 0.450 (Z_1) + 0.348 (Z_2)$$

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา

5.1 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการโฆษณา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม และมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการโฆษณา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน

5.2 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการโฆษณา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม

5.3 การค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการโฆษณา พบว่า พื้นความรู้เดิม และพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ เป็นตัวแปรที่ดีที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการโฆษณา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยตัวแปรทั้งสองสามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 55.60

5.4 สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการโฆษณา

5.4.1 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y'_4 = 2.981 + 0.319 (X_1) - 0.345 (X_6)$$

5.4.2 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{y4} = 0.590 (Z_1) - 0.282 (Z_6)$$

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน

6.1 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม

6.2 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม

6.3 การค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเงิน พบว่า พื้นความรู้เดิม เป็นตัวแปรที่ดีที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 29.90

6.4 สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเงิน

6.4.1 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y'_5 = 2.028 + 0.389 (X_1)$$

6.4.2 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{y5} = 0.547 (Z_1)$$

7. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ

7.1 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเลขานุการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม และสถานภาพสมรสของบิดามารดา

7.2 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเลขานุการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดา

7.3 การค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเลขานุการ พบว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดา เป็นตัวแปรที่ดีที่สุดที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเลขานุการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 21.00

7.4 สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเลขานุการ

7.4.1 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y'_6 = 2.197 + 0.264 (X_3)$$

7.4.2 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{y6} = 0.459 (Z_3)$$

8. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรม

ไม่มีตัวแปรใดที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการโรงแรม ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ทางบวกหรือทางลบก็ตาม จึงไม่มีตัวแปรใดในการศึกษานี้ที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการโรงแรมได้

อภิปรายผล

การค้นหาตัวแปรที่ดีที่สุดที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา และแยกตามสาขาวิชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยวิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ปรากฏว่าตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามีดังต่อไปนี้

➔ 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา ผลการศึกษา พบว่า ตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม โดยสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 30.10 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการศึกษาใน

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ ต่อไปนั้น มีโครงสร้างหลักสูตรที่ดี โดยนักศึกษาจะต้องเรียนวิชาพื้นฐานทั่วไป 38 หน่วยกิต วิชาชีพไม่น้อยกว่า 80 หน่วยกิต และ วิชาเลือกเสรีไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต โดยกลุ่มวิชาชีพที่นักศึกษาต้องเรียนนั้นมีรายละเอียดเนื้อหาที่นักศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นพื้นฐานการศึกษารายวิชาในกลุ่มวิชาชีพระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ ได้เป็นอย่างดี โดยนักศึกษาต้องเรียนไม่น้อยกว่า 63 หน่วยกิต จากหน่วยกิตทั้งหมด 86 หน่วยกิต ดังนั้นถ้านักศึกษามีพื้นฐานความรู้เดิมสูงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สายวิชาบริหารธุรกิจได้ ก็ย่อมส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาเมื่อเข้าสู่การศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจสูงขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลอง (Long. 1960 : 1100) ที่พบว่าเกรดเฉลี่ยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนชั้นมหาวิทยาลัยได้ดีที่สุด และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กัดเซลลา และคนอื่น ๆ (สายสวาท สากริต. 2534 : 17 ; อ้างอิงมาจาก Gudzilla and others. 1976 : 75 - 81) พบว่า เกรดเฉลี่ยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สามารถพยากรณ์ผลสำเร็จในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยได้ดี รวมทั้งเป็นไปทำนองเดียวกันกับงานวิจัยของ สุมา สุทธิวาทนฤพุมิ (2522 : 57) พบว่า พื้นความรู้เดิม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการบัญชี ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม โดยสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 29.80 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการบัญชี เป็นหลักสูตรต่อเนื่องจากหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการบัญชี รายวิชาในกลุ่มวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการบัญชี เป็นรายวิชาที่ต้องนำมาใช้เป็นพื้นฐานของการศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี เช่น วิชาการบัญชีขั้นต้น 1 ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาการสอบบัญชี การบัญชีภาษีอากร การบัญชีเฉพาะกิจ การบัญชีธนาคาร และการบัญชีขั้นกลาง 1 ซึ่งวิชานี้ยังใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนวิชา การบัญชีขั้นกลาง 2 การบัญชีขั้นสูง 1 และการบัญชีขั้นสูง 2 ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง นอกจากนี้ยังมีอีกหลายรายวิชาที่ต้องอาศัยพื้นฐานจากรายวิชาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการบัญชี ดังนั้นถ้านักศึกษามีพื้นฐานความรู้เดิมสูงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการบัญชี ก็ย่อมส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี สูงขึ้นด้วย

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการตลาด ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม และนิสัยในการเรียน โดยตัวแปรทั้งสองสามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 33.00 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สำหรับตัวแปรพื้นความรู้เดิม ที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้นั้น อาจเป็นเพราะหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด เป็นหลักสูตรต่อเนื่องจากหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการขาย รายวิชาในกลุ่มวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการขาย เป็นรายวิชาที่ต้องนำมาใช้เป็นพื้นฐานของการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด เช่น รายวิชาการจัดจำหน่าย การบริหารการค้าปลีก ความรู้เกี่ยวกับสินค้า ศิลปการขายขั้นสูง การจัดการขาย การโฆษณาและการส่งเสริมการขาย ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด ต้องอาศัยพื้นฐานจากรายวิชาการขาย 1 การขาย 2 และศิลปการขายในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการขาย ดังนั้น ถ้านักศึกษามีพื้นความรู้สูงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการขาย ก็ย่อมส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด สูงขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังมีตัวแปรนิสัยในการเรียนที่มีส่วนร่วมทำให้อำนาจในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการตลาด สูงขึ้น โดยมีความสัมพันธ์ทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ถ้านักศึกษามีนิสัยในการเรียนที่ดี จะส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ทั้งนี้เพราะนักศึกษาที่มีนิสัยในการเรียนที่ดี จะมีการแบ่งเวลาในการเรียน การทำการบ้าน การทบทวนบทเรียน มีความตั้งใจในการเรียน มีการวางแผนในการเรียน และการเตรียมตัวสอบ ซึ่งด้านนักเรียนมีลักษณะนิสัยในการเรียนที่ดีตามที่กล่าวนี้ ก็ย่อมส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ โฮล์ทแมน (Holtman, 1965 : 17) ที่กล่าวว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมการเรียนที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับการใช้เวลาเรียน ซึ่งได้แก่การรู้จักใช้เวลาได้อย่างเหมาะสมในการเรียนและการทำงาน รู้จักแบ่งเวลาว่าควรทำเรื่องใดก่อนหลัง ไม่เสียเวลาเรื่องไม่เป็นสาระ ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายทันต่อเวลา และวิธีการเรียน ได้แก่ การรู้จักใช้วิธีการเรียนอย่างถูกต้อง มีการวางแผนเตรียมงานก่อนลงมือทำ รู้จักแหล่งข้อมูล ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้งานสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงสูงขึ้นได้ และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับงานของศรีระพร จันทโนทก (2538 : 84) ซึ่งศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ พบว่า นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม และอาชีพของผู้ปกครอง โดยตัวแปรทั้งสองสามารถรวมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 26.60 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สำหรับตัวแปรพื้นความรู้เดิม ที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้นั้น อาจเป็นเพราะหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ เป็นหลักสูตรที่เน้นหนักการใช้คอมพิวเตอร์ในงานบัญชี และบริหารธุรกิจ นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชานี้ต้องสำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการบัญชี เพราะต้องนำพื้นความรู้เดิมจากการศึกษารายวิชาในกลุ่มวิชาชีพเฉพาะสาขาวิชาการบัญชี มาประยุกต์ใช้ในการสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ดังนั้นถ้านักศึกษามีพื้นความรู้เดิมสูงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการบัญชี ย่อมส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สูงขึ้น นอกจากนี้ยังมีตัวแปรอาชีพของผู้ปกครองที่มีส่วนร่วมทำให้อ่านาในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สูงขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาชีพของผู้ปกครอง ซึ่งเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเรียนของนักศึกษามากที่สุด เป็นสิ่งที่กำหนดฐานะทางสังคม และมีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลว รวมทั้งการออกจากสถานศึกษากลางคันของนักศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา โดยเฉพาะสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ซึ่งเป็นสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีใหม่ ๆ จำเป็นต้องใช้ค่าใช้จ่ายในการศึกษาสูงมาก นอกจากนี้นักศึกษาต้องใช้เวลาในการฝึกฝน เพื่อให้เกิดความชำนาญ และต้องมีการพัฒนางานอยู่ตลอดเวลา จำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมจากผู้ปกครอง ซึ่งจากงานวิจัยในครั้งนี้ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว และรับราชการเป็นกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการใช้คอมพิวเตอร์ในการทำงาน ย่อมเข้าใจในความจำเป็นที่จะต้องสนับสนุนการเรียนของนักศึกษา จึงทำให้อาชีพของผู้ปกครองส่งผลทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอลเดอร์ (Elder, 1965 : 81 - 91) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับนักศึกษาในกลุ่มประเทศแถบยุโรป พบว่า อาชีพของบิดามารดา เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เป็นอย่างดี

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ได้แก่ พื้นความรู้เดิม และพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ โดยตัวแปรทั้งสองสามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 55.60 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สำหรับตัวแปรพื้นความรู้เดิม ที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้นั้น อาจเป็นเพราะหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา เป็นหลักสูตรต่อเนื่อง นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชานี้ต้องสำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการขาย เนื่องจากรายวิชาในกลุ่มวิชาชีพเฉพาะสาขาวิชาการขาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นรายวิชาที่ต้องนำมาใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษา และประยุกต์ใช้ในการสร้างงาน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา ดังนั้นถ้านักศึกษามีพื้นความรู้เดิม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการขายสูง ย่อมส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสูงขึ้นด้วย นอกจากนี้ ยังมีตัวแปรพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ที่ร่วมพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโฆษณา โดยทำให้มีอำนาจในการพยากรณ์สูงขึ้นได้ ซึ่งพฤติกรรมการสอนของอาจารย์มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา แสดงว่า หากนักศึกษารับรู้ว่าอาจารย์มีพฤติกรรมการสอนที่เหมาะสมจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการโฆษณา ต่ำลง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะธรรมชาติของวิชาการโฆษณา เป็นสาขาวิชาที่เน้นการปฏิบัติ เน้นให้นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์ เป็นตัวของตัวเอง เวลาของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่กับการค้นหาด้วยตัวเอง และสร้างสรรค์งานด้วยตนเอง จึงทำให้นักศึกษาสาขาวิชาการโฆษณา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เห็นความสำคัญของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ในทางลบ

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม โดยสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 29.90 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน เป็นหลักสูตรต่อเนื่องที่นักศึกษาในสาขาวิชานี้ต้องสำเร็จการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการบัญชี รายวิชาในกลุ่มวิชาชีพ เฉพาะสาขาวิชาการบัญชี ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นรายวิชาที่ต้องนำมาใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน เช่น รายวิชาการบัญชีธนาคาร และการวิเคราะห์งบการเงิน ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน จำเป็นต้องใช้พื้นฐานจากรายวิชาการบัญชีขั้นต้น 2 ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการบัญชี นอกจากนี้ยังมีอีกหลายวิชาที่จำเป็นต้องนำพื้นความรู้เดิมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมาประยุกต์ใช้

ดังนั้นนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการบัญชีสูง ย่อมส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเงิน สูงขึ้นด้วย

7. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการเลขานุการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดา โดยสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้ร้อยละ 21.00 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ทั้งนี้เพราะอาจเป็นเพราะสถานภาพสมรสของบิดามารดา มีบทบาทต่อการดำเนินชีวิต และสภาพจิตใจของนักศึกษา เพราะถ้าสถานภาพสมรสของบิดามารดาไม่มั่นคง ก็จะทำให้เกิดปัญหาทั้งในครอบครัว และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้ โดยเฉพาะสาขาวิชาการเลขานุการ ซึ่งธรรมชาติของสาขาวิชานี้ เน้นให้นักศึกษารู้จักควบคุมตัวเอง มีบุคลิกที่ดี มีความพร้อมในการดูแลและให้ความช่วยเหลือผู้อื่น การที่นักศึกษาจะได้รับการส่งเสริมให้มีคุณสมบัติเหล่านั้นได้ นักศึกษาต้องมีความมั่นคงทางอารมณ์ สภาพจิตใจต้องมีความพร้อมที่จะเข้าใจผู้อื่น และปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย ซึ่งนักศึกษามีสภาพเช่นนี้ได้ ครอบครัวต้องมีความอบอุ่น คือ สถานภาพสมรสของบิดามารดาต้องมั่นคง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรทิพย์ ถาวรจักร์ (2525 : 26) ที่ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในองค์ประกอบด้านบิดามารดา ด้านนิสัย และด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต

8. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรม ผลการศึกษาพบว่า ไม่ปรากฏตัวแปรใดที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสาขาวิชาการโรงแรม เป็นสาขาที่เปิดสอนใหม่ นักศึกษามีความสนใจเข้าศึกษาจำนวนน้อย ทำให้วิทยาเขต พณิชยการพระนคร มีโอกาสในการคัดเลือกได้น้อย และหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาโรงแรม ไม่ได้เป็นหลักสูตรต่อเนื่อง นักศึกษาที่จะเรียนสาขาวิชาการโรงแรม ไม่จำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้โดยเฉพาะสาขาวิชาใดสาขาวิชาหนึ่ง นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชานี้ จึงมีความหลากหลายมาก เพราะมาจากสาขาวิชาที่แตกต่างกันในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาบริหารธุรกิจ ดังนั้นนักศึกษาสาขาวิชาการโรงแรมจึงมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน จนไม่สามารถที่จะค้นหาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการโรงแรมได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผลการศึกษาครั้งนี้ สมควรที่ผู้บริหาร ฝ่ายวิชาการ อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์แนะแนว ผู้ปกครองของนักศึกษา ตลอดจนตัวนักศึกษาเอง ใช้เป็นแนวทางในการ พัฒนาการเรียนการสอน แก้ปัญหาการเรียน และพัฒนาตนเอง เพื่อช่วยส่งเสริมให้นักศึกษามี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น อันจะช่วยลดปัญหาการสูญเปล่าทางการศึกษาต่อไป
2. ควรจัดสอนเสริมให้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิมต่ำ เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจ ที่จะเรียนต่อไปได้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ควรศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ของนักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาขาวิชา บริหารธุรกิจ เช่น ทักษะคิดต่อวิชาชีพ เพื่อจะได้ตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุด
2. ควรศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในสาขาวิชาใดสาขาวิชาหนึ่ง โดยเฉพาะและศึกษาในหลาย ๆ สถานศึกษา เช่น สาขาวิชาการเลขานุการ สาขาวิชาการโรงแรม เป็นต้น เพราะบางสาขาวิชามีประชากรจำนวนน้อยมาก อาจทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนได้ สามารถแก้ปัญหาโดยการศึกษจากประชากรในหลาย ๆ สถานศึกษา และสร้างแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในสาขาวิชานั้น ๆ เพื่อลดความคลาดเคลื่อน อันเนื่องมาจากมาตรฐาน การให้คะแนนของแต่ละสถานศึกษาที่นำมาใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง
3. ควรศึกษาทำนองเดียวกันกับประชากรที่เป็นนักศึกษาในระดับต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน ไป เช่น ระดับปริญญาตรี เป็นต้น เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนและแก้ปัญหา การเรียนการสอน รวมทั้งช่วยลดปัญหาการสูญเปล่าทางการศึกษา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศรีเดชา, 2528.
- กุลวดี ตรียานนท์. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโทของนักศึกษาภาคพิเศษ กทม. คณะพัฒนสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. วิทยานิพนธ์ พบ.ม. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2536. อัดสำเนา.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544). กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540.
- คมเพชร ฉัตรสุกกุล. การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษา ชั้น ป.กศ. สูง ปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2515. อัดสำเนา.
- จินตนา มาพวง. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการสอนระดับอุดมศึกษา สาขา สังคมศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ก.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520. อัดสำเนา.
- จูไร ชุมรม. สภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. คณะครุศาสตร์ สำนักงานบัณฑิตศึกษา. เสริมสมรรถภาพบัณฑิตศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- ชม ภูมิภาค. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2516.
- ดวงกมล มาลารัตน์. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนายเรืออากาศ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- เทคโนโลยีราชมงคล, สถาบัน. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ หลักสูตรปรับปรุงพุทธศักราช 2536 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยี ราชมงคล, 2536.
- . แผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล, 2540.
- เอกสารสถิติข้อมูลนักศึกษาประจำปีการศึกษา 2540 - 2541. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล, 2541.

ธีรยุทธ์ เสนิงค์ ณ อุรุษา. “พฤติกรรมครูในการเรียนการสอน,” เอกสารการสอนชุดวิชา
พฤติกรรมการสอนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช,
2526.

ธีรศักดิ์ ศรีพรวิสิฐ. การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
ในวิทยาลัยครูของนักศึกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในภาคใต้. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2515. อัดสำเนา.

นันทนา รตนอาภา. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาและหลังกำหนด
เวลาของหลักสูตร คุรุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์
ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.

นัยนา อ่างสันติกุล. การวิเคราะห์องค์ประกอบสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518. อัดสำเนา.

บุญสม สุขุมาลพงษ์. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาเอกนาฏศิลป์ ในสถาบันราชภัฏ
อุดรธานี ตามทัศนะของนักศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.

ประกาศิต จันโทริ. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์อุตสาหกรรมศิลป์ในวิทยาลัยครู สหวิทยาลัย
อีสานเหนือ ตามทัศนะของอาจารย์และนักศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.

ประยุทธ์ วัชรประดิษฐ์. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และระดับความมุ่งหวังในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา 2513. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2514. อัดสำเนา.

ประยูร ศรีสัชชนกุล. ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.

✓ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. เอกสารประกอบการสอนวิชาการทดสอบทางจิตวิทยา. 2538:1.

พนม พงษ์ไพบูลย์. “การศึกษาคือปัจจัยที่ 5 ของชีวิต,” วารสารวิชาการ. 1(2) : 9 ;
กุมภาพันธ์ 2541.

พยุหศักดิ์ จันทรสุนทร. “แนวทางการพัฒนาการศึกษา,” วารสารวิชาการ. 1(1) : 6 ; มกราคม
2541.

พรทิพย์ ถาวรจักร์. องค์ประกอบที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. อัดสำเนา.

พูนทรัพย์ วงษ์พานิช. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในระดับปริญญาตรี (ค.บ.) ของบุคลากรทางการศึกษาและครูประจำการในวิทยาลัยครู กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท ศึกษาศาสตร์ ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.

ไพฑูรย์ สีนารัตน์. คัมภีร์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์, 2518 : 134.

ไพศาล หวังพานิช. การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2526.

รัตนา คงแก้ว. สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนปัญญา สภาพแวดล้อมทางปัญญา และฐานะทางสังคมมีต่องานสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

วิชากร, กรม. การศึกษาวิเคราะห์และกำหนดตัวบ่งชี้คุณภาพการจัดการศึกษา ตามหลักสูตรเพื่อการสร้างแบบทดสอบมาตรฐาน. กรุงเทพฯ : สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ, 2536.

วิทยาเขตพัฒนศึกษาพระนคร, สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. คู่มือการเข้าศึกษาและระเบียบปฏิบัติ 2541 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพัฒนศึกษาพระนคร. กรุงเทพฯ : ทวีการพิมพ์, 2541.

..... เอกสารรายงานผลการสอบของนักศึกษา ประจำปี 2540 – 2541. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพัฒนศึกษาพระนคร, 2541.

วิทยาลัยครูเพชรบุรี. รายงานการสำรวจและวิจัยเรื่ององค์ประกอบและสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยครูเพชรบุรี. เพชรบุรี : โรงพิมพ์อนุกิจอุบล, 2513.

วินัย สายสุต. องค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2538. อัดสำเนา.

วินิจ โชติสว่าง. “23 ปีผ่านมาและอนาคตที่ก้าวไป : ราชมณฑลให้อะไรแก่สังคม,” วารสารสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ฉบับพิเศษ คล้ายวันสถาปนาสถาบันครบ 23 ปี. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล, 2541.

ศรีระพร จันทโนทก. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะบริหาร

ธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.

✓ ศศิธร ศรีวิเชียร. ปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โรงเรียนใน
โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัด
เพชรบูรณ์. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2539. อัดสำเนา.

สมสรร วงษ์อยู่น้อย. พฤติกรรมการสอนด้านบรรยาย. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2518. อัดสำเนา.

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. “สาเหตุการออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน,” การวิจัยเชิงบรรยาย.

โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล, 2524

สายสวาท สากรัด. ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด

พิจิตร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2534. อัดสำเนา.

สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. สถิติประยุกต์เพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2536.

✓ สุวรรณ พันธุจันทร์. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาเกษตรกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
ในเขตภาคเหนือ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2534.
อัดสำเนา.

สุมลิกา อุดการ. องค์ประกอบที่นอกเหนือสถิติปัญญาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดอุดรดิตถ์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2537. อัดสำเนา.

สุมา สุทธิวาทนฤพุฒิ. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.

สำเริง บุญเรืองรัตน์. “ทิศทางใหม่ของการวิจัยการศึกษา,” วารสารการวัดผลการศึกษา.

2(3) : 25 ; มกราคม – เมษายน 2526.

✓ อภิญญา เจริญประไพ. องค์ประกอบบางประการที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตบัณฑิต
ศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2538. อัดสำเนา.

อรนุช ปุณยนก. องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิต ชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

อัดสำเนา.

- อรุณ กิ่งจันทร์ และสุธรรม จันทน์หอม. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2537.
- อุดม เกิดพิบูลย์. “ผลการเรียนของนิสิตที่มาจากครอบครัวในกลุ่มอาชีพต่าง ๆ และผลทางสังคม บางประการ จากกรณีตัวอย่างในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,” ศูนย์ศึกษา 4. 76 - 81 ; เมษายน – มิถุนายน 2516.
- อ่ำรุ่ง จันทวานิช. องค์กำหนดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2520.
- Anastasi, Anne. Psychological Testing. New York : The Macmillan Company, 1967.
- Annis, Linda and David J. Kent. “The Effective of Study Techniques, Study Preferences and Familiarity on Later Recall,” The Journal of Experimental Education . 47 : 92 - 95 ; Winter, 1978/1979.
- Batista, E. E. “The Place of Colleague in the Appraisal of College Teaching : A Review of Literature,” Research in Higher Education. 4 ; 1976.
- Bloom, Benjamin S. Human Characteristics and School Learning. New York : McGraw – Hill Book Co., 1976.
- Boyd, William M. The Forgotten Side of the Black Undergraduate : An Assessment of Academic Achievements and Aspirations during the 1970's. Paper presented at the annual meeting of the American Educational Research, April , 1979.
- Clark, Kenneth B. “The Negro Students at Intergrated College,” Education of the Disadvantage. New York, Holt Rinehart and Winston, Inc., 1967. p.120.
- Cronbach, Lee J. Essential of Psychological Testing. 3th. ed. New York : Harper and Row, 1970.
- Dennis Jeanette L. “A Study of the Contributing Factors Relating to Why American Indian Students Drop Out of or Graduate from Educational Programs of the University of North Dakota,” Dissertation Abstracts International. 42 : 1508A - 1509A ; October, 1981.
- Edwards, Allen Luis. Technique of Attitude Scale Construction. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice Hall, Inc., 1957.
- Elder, G.H. “Family Structure and Educational Attainment : A Cross Nation Analysis,” American Sociological Review. 30 : 1965.

- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. 5th ed. Auckland : McGraw - Hill, 1981.
- Freund, John E. Modern Elementary Statistics. 5th ed. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall, Inc., 1979.
- Gertrude, Hildreth H. Introduction to the Gifted. New York : McGraw Hill Book Company, 1966.
- Gronlund, N.E. Soiometry in the Classroom. New York : Harper and Row, 1959.
- Havighurst, Robert J. and Bernice L. Neugarten. Society and Education. Boston : Allyn and Bacon Inc., 1967.
- Holtzman, H. Wayne. Survey of Study Habits and Attitudes. New York : The Psychological Corporation, 1965.
- Klausmeir, Herbert J. Educational Psychology. New York : Harper & Brothers, 1961.
- Long, Jogn M. "The Prediction of College Success form a Battery of Test and from High School Achievement," Dissertation Abstracts International. 21 : 1100 - A ; November, 1960.
- Maddox, Henry. How to Study. London : Cox & Wyman, 1963.
- Mehrens, William A. and Irvin J. Lehmann. Measurement and Evaluation and Psychology. New York : Rinehart and Winston, 1973.
- Motley, Hester Chattin. "A Study of the Predictive Value of Certain Factor Related to Test Performance. Academic Achievement, and Educational Aspirations," Dissertation Abstracts International. 30 : 2507 ; January, 1970.
- Prescott, Daniel A. Educational Bullentine. Bangkok : Faculty of Education, 1961.
- Smith Samuel. Best Method of Study. London, Barres & Noble, 1970.
- Travers, Robert M.W. Educational Measurement. New York : The Macmillan Company, 1958.
- Wrenn, C. Gilbert and Larsen P. Robert. Studying Effectively. Stanford : Stanford University Press, 1969.
- Wright, Robert J. and Andrew G. Bean. "The Influence of Socio-economic Status on the Predictability of College Performance," Journal of Educational Measurement. 11 : 277 - 283 ; Winter, 1974.
- Yamane, Taro. Statistic : An Introductory Analysis. New York : Harper and Row, 1967.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลทำปริญญานิพนธ์ ระดับปริญญาโท ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในหัวข้อ “ตัวแปรบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร

จึงขอความร่วมมือนักศึกษาได้กรอกข้อมูลและตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงมากที่สุด ข้อมูลที่ได้จากนักศึกษาจะนำไปแปรผลและสรุปผลในภาพรวม จะไม่มีผลกระทบต่อนักศึกษาแต่อย่างใด โดยแบบสอบถามได้แบ่งออกเป็น 4 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามภูมิหลังของนักศึกษา ขอให้นักศึกษากรอกข้อมูลให้ครบถ้วน และโปรดระบุรหัสประจำตัว พร้อมลำดับเลขที่ในห้องเรียนให้ชัดเจนด้วย เพื่อจะนำข้อมูลของนักศึกษาไปเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน ให้นักศึกษาพิจารณาว่าตลอดเวลาที่เรียนในระดับ ปวส. นักศึกษาได้ปฏิบัติตนในการเรียนอย่างไร

ตอนที่ 3 แบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ให้นักศึกษาพิจารณาว่าตลอดเวลาที่เรียนในระดับ ปวส. อาจารย์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการสอนอย่างไร

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ให้นักศึกษาพิจารณาว่าตลอดเวลาที่เรียนในระดับ ปวส. นักศึกษามีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนอย่างไร

ขอขอบคุณในความร่วมมือของนักศึกษา

นายสนทยา เขมวิรัตน์

ตอนที่ 1

แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังของนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดกรอกข้อความลงในช่องว่าง หรือเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน ○ หน้าข้อความ
ที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวนักศึกษามากที่สุด

1. รหัสประจำตัว แนว เลขที่
2. สาขาวิชาที่กำลังศึกษา

☐ การบัญชี	☐ การเงิน
☐ การตลาด	☐ การเลขานุการ
☐ คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	☐ การโรงแรม
☐ การโฆษณา	
2. คะแนนเฉลี่ยสะสมเมื่อจบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
4. อาชีพของผู้ปกครองซึ่งเป็นบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนของนักศึกษามากที่สุด

☐ รับราชการ	☐ พนักงานบริษัท
☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	☐ ประกอบธุรกิจส่วนตัว
☐ พนักงานสถาบันการเงิน	☐ เกษตรกร
☐ อื่น ๆ โปรดระบุ	
5. สถานภาพสมรสของบิดามารดา

☐ อยู่ร่วมกัน
☐ หย่าร้างกัน
☐ บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม
6. รายได้ของครอบครัวต่อเดือนโดยประมาณ บาท

ตอนที่ 2
แบบสอบถามนิสัยในการเรียน

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อแล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติตน
ในการเรียนของท่านในลักษณะใด โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อ ที่	นิสัยในการเรียน	ระดับการปฏิบัติ				สำหรับ ผู้วิจัย
		ปฏิบัติ เป็น ประจำ	ส่วนใหญ่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ เป็น บางครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ เลย	
1	ข้าพเจ้าวางแผนและปฏิบัติตามแผนการเรียน ที่ได้กำหนดไว้					
2	ข้าพเจ้าเตรียมอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน ในแต่ละวิชา					
3	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาในการอ่านหนังสือหรือ ทบทวนบทเรียน					
4	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมใน ห้องสมุด					
5	เมื่อเลิกเรียนข้าพเจ้าใช้เวลาส่วนใหญ่คุย กับเพื่อน					
6	เมื่อถึงที่พักข้าพเจ้าใช้เวลาส่วนใหญ่ดูทีวีหรือ วีดิทัศน์ หรือฟังเพลง					
7	ข้าพเจ้าเข้าเรียนทุกวิชา.....					
8	ข้าพเจ้ามาเข้าเรียนทันเวลาที่อาจารย์สอน					
9	ถ้าไม่เจ็บป่วยหรือมีธุระจำเป็นจริง ๆ ข้าพเจ้า ไม่ยอมขาดเรียน					
10	ข้าพเจ้าจะขาดเรียนหากทำการบ้านไม่เสร็จ.....					
11	ในขณะที่เรียนข้าพเจ้าตั้งใจฟังอาจารย์สอน.....					
12	ในขณะที่เรียนข้าพเจ้าจะจดโน้ตสำคัญของเรื่อง ที่เรียน					

ข้อ ที่	นิสัยในการเรียน	ระดับการปฏิบัติ				สำหรับ ผู้วิจัย
		ปฏิบัติ เป็นประจำ	ส่วนใหญ่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ เป็น บางครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ เลย	
13	เมื่อไม่เข้าใจบทเรียนที่อาจารย์กำลังอธิบายข้าพเจ้า จะทำอย่างอื่นโดยไม่สนใจฟังอาจารย์ต่อไป					
14	ในขณะที่เรียนข้าพเจ้ามักง่วงนอน					
15	ข้าพเจ้านำงานอื่นขึ้นมาทำขณะที่อาจารย์ กำลังสอน					
16	ข้าพเจ้าคุยกับเพื่อนในขณะที่เรียน					
17	ข้าพเจ้าส่งการบ้านทันตามเวลาที่อาจารย์ กำหนด					
18	ข้าพเจ้าลอกการบ้านจากเพื่อน					
19	ถ้าทำการบ้านไม่ได้ข้าพเจ้าจะขอคำแนะนำ จากอาจารย์					
20	ข้าพเจ้าทำการบ้านหรือรายงานในวันใกล้ กำหนดส่ง					
21	ข้าพเจ้าทำบันทึกย่อเนื้อหาแต่ละวิชาเพื่อให้ สำหรับการทบทวนบทเรียนและเตรียม ตัวสอบ					
22	ขณะที่ข้าพเจ้าอ่านหนังสือ ชอบดูทีวีหรือฟัง วิทยุไปด้วย					
23	ข้าพเจ้าวางแผนจัดการตารางในการดูหนังสือ สอบแต่ละรายวิชา					
24	ข้าพเจ้าไปเที่ยวกับเพื่อนถึงแม้จะใกล้วันสอบ แล้ว					

ตอนที่ 3

แบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อแล้วพิจารณาว่าในขณะที่เรียน อาจารย์มีการกระทำหรือ
 ปฏิบัติความแต่ละข้อในลักษณะใด โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อ ที่	พฤติกรรมการสอนของอาจารย์	ระดับการปฏิบัติ				สำหรับ ผู้วิจัย
		ปฏิบัติ เป็น ประจำ	ส่วน ใหญ่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ เป็น บางครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ เลย	
1	ชี้แจงหัวข้อสำคัญของเนื้อหาวิชาที่จะสอน					
2	ทบทวนเนื้อหาเดิมที่เกี่ยวข้องเนื่องกันก่อนสอน เรื่องใหม่					
3	ดำเนินการสอนตามลำดับเนื้อหา					
4	อธิบายเนื้อหาวิชาที่สอนได้ชัดเจน					
5	ยกตัวอย่างประกอบการอธิบายเนื้อหาต่าง ๆ ได้ชัดเจน					
6	เปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามข้อสงสัย					
7	อธิบายตอบข้อสงสัยของนักศึกษาได้อย่าง ชัดเจน					
8	สอดแทรกประสบการณ์และข้อมูลข่าวสาร ทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน					
9	ดำเนินการสอนได้น่าสนใจทำให้นักศึกษา ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย					
10	แนะนำเอกสาร ตำราให้นักศึกษาค้นคว้า เพิ่มเติม					
11	สรุปเนื้อหาสาระที่สำคัญหลังจากสอน					
12	ใช้อุปกรณ์ประกอบการอธิบายเนื้อหาวิชา ได้อย่างเหมาะสม					
13	ใช้สื่อประกอบการสอนเป็นขั้นตอนไม่สับสน..					

ข้อ ที่	พฤติกรรมการสอนของอาจารย์	ระดับการปฏิบัติ				สำหรับ ผู้วิจัย
		ปฏิบัติ เป็นประจำ	ส่วนใหญ่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ เป็น บางครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ เลย	
14	ใช้สื่อประกอบการสอนที่น่าสนใจและ ทันสมัย					
15	นำนักศึกษาไปศึกษาดูงานนอกสถานที่					
16	ซักถามนักศึกษาเพื่อวัดความเข้าใจใน ขณะสอน					
17	ตรวจการบ้านและส่งคืนให้นักศึกษาอย่าง รวดเร็ว					
18	มอบหมายงานได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา					
19	จัดให้มีการทดสอบย่อยเพื่อให้นักศึกษาได้รู้ตัว ว่าจะต้องปรับปรุงแก้ไขตนเองอย่างไร					
20	ออกข้อสอบได้ครอบคลุมเนื้อหาวิชาที่สอน					
21	อาจารย์เข้าสอนตรงเวลา					
22	อาจารย์มีความตั้งใจในการสอน					
23	ขณะสอนอาจารย์ใช้ภาษาที่เหมาะสม เสียงดังชัดเจน					
24	มีความอดทนและควบคุมอารมณ์ได้ดี					
25	ใช้วาจาติชมนักศึกษาได้อย่างเหมาะสม					
26	สอดแทรกอารมณ์ขันขณะสอนทำให้ นักศึกษาไม่เบื่อหน่าย					
27	อาจารย์กล่าวชื่นชมในความสำเร็จของ นักศึกษา					
28	ขณะสอนอาจารย์ให้ความสนใจนักศึกษาทุกคน เท่าเทียมกัน					

ตอนที่ 4

แบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อแล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติระหว่าง
ท่านกับเพื่อนในลักษณะใด โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อ ที่	ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน	ระดับการปฏิบัติ				สำหรับ ผู้วิจัย
		จริงมากที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด	
1	เพื่อนให้ความช่วยเหลือข้าพเจ้าในการเรียน					
2	เพื่อนจะกล่าวตักเตือนเมื่อข้าพเจ้าประพฤติคน ไม่เหมาะสม					
3	เพื่อนสามารถปรึกษาเรื่องส่วนตัวกับข้าพเจ้า ได้					
4	หากมีความจำเป็นเพื่อนยินดีให้ข้าพเจ้ายืมเงิน....					
5	ข้าพเจ้าและเพื่อนจะทบทวนตำราก่อนสอบ ด้วยกัน					
6	เมื่อมีงานกลุ่ม เพื่อนชักชวนให้ข้าพเจ้าเข้า กลุ่มด้วย					
7	เมื่อมีปัญหาข้าพเจ้าขอคำปรึกษาได้จากเพื่อน...					
8	ข้าพเจ้ารีบมาถึงสถานศึกษาก่อนเวลาเรียน เพื่อพูดคุยกับเพื่อน					
9	เมื่อมีเวลาว่างเพื่อนและข้าพเจ้าจะชวนกัน เล่นกีฬา					
10	ข้าพเจ้าไปทำรายงานที่บ้านเพื่อนในวันหยุด.....					
11	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้าชักชวนเพื่อนเข้า ห้องสมุด					
12	ก่อนอาจารย์เข้าสอน ข้าพเจ้าทบทวนเนื้อหาวิชา ที่เรียนกับเพื่อน					

ข้อ ที่	ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน	ระดับการปฏิบัติ				สำหรับ ผู้วิจัย
		จริงมาก ที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด	
13	ข้าพเจ้าและเพื่อนชักชวนกันไปชมกีฬา					
14	ข้าพเจ้าชวนเพื่อนไปชมนิทรรศการทาง วิชาการตามที่หน่วยงานต่าง ๆ จัดขึ้น					
15	ในตอนพักเที่ยง ข้าพเจ้าทานอาหารกลางวัน กับเพื่อน ๆ					
16	เมื่อพบเพื่อนใหม่ข้าพเจ้าสามารถพูดคุยกัน ได้อย่างสนิทสนม					
17	เพื่อนยินดีรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า					
18	ข้าพเจ้าระมัดระวังการใช้คำพูดในการพูดคุย กับเพื่อน					
19	เพื่อนร่วมชั้นทุกคนให้ความช่วยเหลือข้าพเจ้า...					
20	เพื่อนที่มีปัญหาด้านการเรียนขอให้ข้าพเจ้า ช่วยทบทวนบทเรียนให้					
21	ข้าพเจ้ายังพบปะสังสรรค์กับเพื่อนร่วม ชั้นเรียนเดิม					

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์อังคณา สายยศ หัวหน้าภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2. รองศาสตราจารย์วิญญา วิศาลาภรณ์ ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
3. รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
4. ดร.บุญชู ชลรัฐเสถียร สำนักงานทดสอบทางการศึกษา
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
5. อาจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิจัยและฝึกอบรม
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตพัฒนชยการพระนคร

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นายสนทยา เขมวิรัตน์
วัน เดือน ปีเกิด	8 มิถุนายน พ.ศ.2501
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 460/9 ซอยสุขสวัสดิ์ 16 ถนนสุขสวัสดิ์ แขวงบางปะกอก เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	อาจารย์ 2 ระดับ 7 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพัฒนศึกษาพระนคร
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพัฒนศึกษาพระนคร ถนนพิษณุโลก เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2517	มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดสระเกษ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2521	ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (การบัญชี) วิทยาลัยพัฒนศึกษาเขตพูน กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2528	บริหารธุรกิจบัณฑิต (การเงินและการธนาคาร) มหาวิทยาลัยรามคำแหง กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2542	การศึกษามหาบัณฑิต (การอุดมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ตัวแปรบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร

บทคัดย่อ
ของ
สนทนา เขมวิรัตน์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการอุดมศึกษา

พฤษภาคม 2542

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 281 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น ด้วยวิธีไม่ใช้สัดส่วน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สายวิชาบริหารธุรกิจ รวมทุกสาขาวิชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ พื้นความรู้เดิม โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 30.10
2. ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการบัญชี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ พื้นความรู้เดิม โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 29.80
3. ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ พื้นความรู้เดิม และนิสัยในการเรียน โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 33.00
4. ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ พื้นความรู้เดิม และอาชีพของผู้ปกครอง โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 26.60
5. ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการโฆษณา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ พื้นความรู้เดิม และพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 55.60
6. ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ พื้นความรู้เดิม โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 29.90
7. ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเลขานุการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ สถานภาพสมรสของบิดามารดา โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 21.00
8. ไม่มีตัวแปรใดที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการโรงแรม

**SOME VARIABLES TO LEARNING ACHIEVEMENT OF
THE DIPLOMA STUDENTS IN BUSINESS ADMINISTRATION OF
RAJAMANGALA INSTITUTE OF TECHNOLOGY,
BANGKOK COMMERICAL CAMPUS**

**AN ABSTRACT
BY
SONTAYA KHAMVIRAT**

**Presented in partial fulfillment of the requirements for
Master of Education degree in Educational in Higher Education
at Srinakharinwirot University
May 1999**

The purposes of this research were to investigate relationships between students' background variables and educational environment variables of the diploma students in Business Administration of Bangkok Commercial Campus, Rajamangala Institute of Technology. A total of 281 second year diploma students in Business Administration of Bangkok Commercial Campus, Rajamangala Institute of Technology in the academic year 1998 were randomly selected by disproportional stratified sampling technique. Four - rating scale questionnaires were used to collect educational environment information from students' perceptions. Stepwise multiple regression analysis was utilized to analyze the data.

The results were as follows :

1. Only former academic achievement had significant positive effect and explained 30.10 percent of students' learning achievement in Business Administration.
2. Former academic achievement had significant positive effect and explained 29.80 percent of students' learning achievement in Accounting major.
3. Former academic achievement and study habits had significant positive effects and explained 33.00 percent of students' learning achievement in Marketing major.
4. Former academic achievement and parental occupations had significant positive effects and explained 26.60 percent of students' learning achievement in Business Computer major.
5. Former academic achievement and teaching behavior explained 55.60 percent of students' learning achievement in Advertising major. Educational background had significant positive effect while teaching behavior had significant negative effect.
6. Only former academic achievement had significant positive effect and explained 29.90 percent of students' learning achievement in Finance major.
7. Only marital status had significant positive effect and explained 21.00 percent of students' learning achievement in Secretarial Science major.
8. No variable had significant effect and explained students' learning achievement in Hotel Management major.